

menter, man kommer til at pille ved, hvis man piller ved den solidariske ordning, f.eks. sådan et lille, men ikke helt uvæsentligt punkt som det, at man ikke i dag fra tredjemands side kan gøre krav gældende på en arbejdsmarkedspension.

Det betyder meget, hvis man lige pludselig åbner for det, altså hvis det, man tror man har gået og sparet op til sin alderdom, har afleveret af sin løn hvert år for at sikre sig i sin alderdom, lige pludselig med det her forslag kan smadres, så en tredjemand kan gøre krav, gøre udlæg i ens opsparing. Det er nogle af de spørgsmål, vi andre næsten bliver væltet omkuld af i de her dage, og det er derfor, jeg spørger, om det er de forudsætninger, eller om vi allerede her vil kunne sige, at det ikke vil være tilfældet.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Der vil ikke være tale om, at nogen fuldstændig får revet deres forudsætninger for pensionen omkuld. Vi taler om nogle kompensationer i den situation, hvor man i et langvarigt ægteskab har indrettet sig, vel vidende at den anden ægtefælle ikke har nogen pensionsordning, og så må aflevere noget til den anden ægtefælle, først og fremmest realiseret i andre aktiver.

Med hensyn til det, at der overhovedet kan gøres indhug i en pensionsordning, vil jeg gøre opmærksom på, at det har de, som har sparet op via ratepensions- og kapitalpensionsordninger, altid måttet finde sig i at blive udsat for, nemlig at der bliver gjort indhug i deres ordninger fra ægtefællens side i forbindelse med et skifte. De skal aflevere af ratepensioner og kapitalpensioner.

Det, der er det helt grundlæggende problem her, er netop, at opsparingsdepoter er udsat for en deling i dag, mens arbejdsmarkedspensionerne ikke er det. De, som har opsparingsdepoter, skal i dag aflevere en del af deres opsparing i forbindelse med et skifte.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ministeren. Der er ikke flere korte bemærkninger.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 60:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til stedbarnsadoption for registreret partner fra barnets fødsel.

Af Simon Emil Ammitzbøll (RV), Lissa Mathiasen (S), Kamal Qureshi (SF) og Majbrit Berlau (EL).

(Fremsat 10/1 2006).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Som tidligere meddelt er dette beslutningsforslag taget tilbage, og derfor går vi nu til det sidste punkt på dagsordenen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 61:

Forslag til folketingsbeslutning om ligestilling med hensyn til fremmedadoption af danske og udenlandske børn.

Af Simon Emil Ammitzbøll (RV), Lissa Mathiasen (S), Kamal Qureshi (SF) og Majbrit Berlau (EL).

(Fremsat 10/1 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det beslutningsforslag, som vi så skal behandle her i Folketingssalen nu, vedrører registrerede partners adgang til at adoptere danske og

udenlandske børn. Det er sådan, at forslagsstillerne ønsker, at registrerede partnere skal have samme adgang som ægtefæller og enlige til at adoptere.

Tilsvarende forslag har vi i det væsentlige behandlet adskillige gange tidligere her i salen, faktisk så sent som i foråret 2005 i forbindelse med et forslag om ændring af adoptionsloven. Ved de tidligere lejligheder har jeg givet udtryk for, at regeringen ikke kan støtte forslaget, og jeg vil gerne for en god ordens skyld indlede med at sige, at regeringen altså ikke har ændret holdning på området: Vi kan heller ikke støtte forslaget i denne omgang.

Ved flere lejligheder har jeg understreget, at formålet med en adoption efter regeringens opfattelse er at give adoptivbarnet en så god og en så tryk opvækst som overhovedet muligt. Det er det, som vi må fokusere på, og så må hensynet til ligestilling efter regeringens opfattelse vige for det overordnede hensyn, at det først og fremmest er hensynet til barnet, der er afgørende.

Især udenlandske adoptivbørn har ofte haft en omskiftelig og en utryk start på tilværelsen, og Danmark skal sørge for, at vilkårene for de børn, der kommer til Danmark, er de bedst mulige. Det har vi simpelt hen en forpligtelse til over for de børn, det drejer sig om, men naturligvis også over for de lande, som tillader, at vi adopterer børn fra dem.

Jeg er fuldstændig enig med forslagsstillerne i, at registrerede partnere vil kunne give de udenlandske adoptivbørn en god og tryk opvækst, men det er altså sådan, at børn som udgangspunkt har det bedst med at vokse op i en sammenhæng, hvor der både er en mor og en far.

I debatten på adoptionsområdet bliver man ofte spurgt, om det ikke er bedre for et barn at vokse op med homoseksuelle forældre end at blive forældreløs og vokse op på et børnehjem. Det kan man selvfølgelig let svare bekræftende på. Men faktum er, at der på verdensplan er langt flere, der ønsker at adoptere, end der er børn, der er frigivet til adoption. Alternativet er altså ikke en opvækst på et børnehjem, men at barnet bliver adopteret af et andet par, som også kan give barnet et godt liv.

Et andet faktum er så, at registrerede par slet ikke vil kunne få formidlet børn fra giverlandene, selv hvis vi faktisk ændrede den danske adoptionslovgivning. Beslutningsforslaget forudsætter, at der med hensyn til adoption af

udenlandske børn foreligger en bilateral aftale mellem de pågældende giverlande og Danmark om adoption til par i registreret partnerskab, og sådanne aftaler lader sig ifølge de svenske erfaringer ikke indgå overhovedet.

Forespørgsler til de seks svenske formidlende adoptionsorganisationer viser, at de giverlande, der bortadopterer børn til Sverige, ikke har mulighed for eller ikke har lyst til at formidle børn til homoseksuelle par. Erfaringerne må jo forventes at kunne overføres til danske forhold, da en række af de lande, der har udtrykt den holdning, er lande, hvorfra også Danmark modtager børn.

De svenske myndigheder har desuden oplyst, at ét registreret par er blevet godkendt som adoptanter, mens et andet par for tiden gennemgår godkendelsesforløbet. Interessen fra de registrerede partnere har i det hele taget været meget beskeden, og det er jo tankevækkende, at de svenske formidlende adoptionsorganisationer modtager flere henvendelser fra journalister og studerende, end de modtager fra registrerede par.

I beslutningsforslaget fremhæves det, at det vil have stor signalværdi at gennemføre en fuldstændig ligestilling med hensyn til fremmedadoption af danske og udenlandske børn, idet registrerede par på den måde vil blive anerkendt i lovgivningen. Hertil vil jeg gerne gentage, hvad jeg tidligere har sagt her i salen: Regeringen ønsker ikke at medvirke til, at der gennemføres lovændringer på et så følsomt område, som vi taler om her, netop adoptionsområdet, alene for, at der på papiret skal opnås en ligestilling og dermed gives en form for signal, og slet ikke, når det jo også på forhånd står klart, at giverlandene ikke har mulighed for eller lyst til at formidle adoptivbørn til registrerede partnere.

Kl. 14.45

Et godkendelsesforløb som adoptant med alt, hvad det indebærer, bør også gennemføres ud fra en forventning om, at hvis man bliver godkendt som adoptant, kan man også regne med at blive forældre til et barn. Det bør ikke gennemføres ud fra et synspunkt om, at alle har ret til at få prøvet, om de vil være forældre, men at de så i øvrigt ikke kan blive det, fordi der ikke er nogen lande, som vil anerkende en adoption til de pågældende. Det kan umuligt heller være børnenes tarv at gennemføre en sådan ordning alene for signalværdiens skyld.

Så regeringen vil altså afvise forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ministeren. Og så er der foreløbig fire korte bemærkninger, og den første er fra hr. Kamal Qureshi.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, det er interessant nok at sætte nogle mål for, hvordan børn bør have det. Der er vi jo enige i, at for børn kan man godt tillade sig at stille nogle væsentlige krav om, hvad der skal til, hvis man bringer børn til verden.

Men når vi taler om børn, der lever på børnehjem, så må jeg sige, at jeg kan citere Det Konservative Folkepartis politiske ordfører, fru Pia Christmas-Møller, fra Folketingssalen den 2. februar 2006, hvor hun sagde:

»Jeg er ikke i tvivl om, at et barn, der ellers er henvist til et børnehjem eller henvist til måske at leve på gaden i et eller andet tredje verdensland, i al overvejende grad vil have det langt, langt, langt, langt bedre ved at blive adopteret af en familie i Danmark eller ved at blive adopteret af en enlig i Danmark eller ved at blive adopteret ind i et homoseksuelt parforhold i Danmark. Det er jeg ikke i tvivl om; sådan vil hovedreglen være. Stod det til mig, skulle det også være muligt.«

Det udtaler fru Pia Christmas-Møller som politisk ordfører for De Konservative. Så det virker i hvert fald, som om der er en eller anden uenighed hos Det Konservative Folkeparti: Vi har en minister fra De Konservative, som mener, at det ikke skal være muligt, og vi har en politisk ordfører fra De Konservative, som synes, at som alternativ til et børnehjem er en homoseksuel familie at foretrække, og derfor vil hun gerne støtte et sådant forslag.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er da en sag, hvor det bestemt kan fremføres argumenter både for den ene løsning og for den anden løsning. Det er jo ikke altid sådan, at alting er sort eller hvidt. Derfor sagde jeg også i min tale her, at man selvfølgelig let kunne anlægge det synspunkt, at et barn ville få det bedre hos nogle registrerede partnere i Danmark end på et børnehjem i et andet land, hvor de lever under ringere vilkår.

Men, sagde jeg, forholdet er jo det, at der er flere, der søger om adoption, end der er børn til rådighed, og derfor kan man finde andre adop-

tanter til de pågældende børn. Derudover må jeg sige, at de synspunkter, jeg giver udtryk for her, er regeringens, og det er også den konservative folketingsgruppes synspunkter. Men naturligvis er det her et spørgsmål, hvor nogle i en folketingsgruppe kan have et andet synspunkt end det, der er regeringens eller måske folketingsgruppens officielle holdning.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg ville ønske, at virkeligheden var sådan, som ministeren fremlægger, at virkeligheden var sådan, at det ikke var noget problem at finde adoptivforældre til børn, der bor på børnehjem. Hvis virkeligheden var sådan, kan man sige, så var problemet jo sådan set løst, for så ville der bare ikke være børn tilovers, som mange af de forældre, der også ønsker børn, kunne adoptere.

Så hvis virkeligheden var sådan, at der var flere forældre, som gerne ville adoptere børn, end der var børn, så var der jo ikke børn på børnehjem. Så var problemet sådan set løst.

Men tillad mig at spørge lidt ind til ministerens synspunkt med den konservative baggrund, ministeren har: Skal jeg forstå det sådan, at fru Pia Christmas-Møller, som er politisk ordfører for Det Konservative Folkeparti, og som mener, at det i hvert fald ville være langt bedre at lade et homoseksuelt par adoptere et barn end at lade barnet leve på et børnehjem, ville støtte det her forslag, og at hun så dér ikke taler på De Konservatives vegne?

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg mener endda, det fremgik af det citat, som hr. Kamal Qureshi netop kom med, men det kan jeg selvfølgelig tage fejl i, at fru Pia Christmas-Møller gav udtryk for, at det var hende personligt, som havde den opfattelse.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg håber, det var en fortaelse, for jeg synes, jeg hørte ministeren drage sammenligning mellem børn på børnehjem og børn hos registrerede par. Jeg håber, vi er enige om, at den her ordning, der er lagt an til her, uanset hvem vi taler om – om vi taler om et traditionelt par, om vi taler om enlige, eller om vi taler om registrerede par – er en ordning, hvor det i alle tre situationer vil være

den samme godkendelsesprocedure, og det vil sige på det samme grundlag. Det håber jeg vi er enige om, og at ministeren vil bekræfte det.

Derfor undrer det mig, at ministeren mener, at vi ligesom skal ned ad rangstigen og tale om sammenligningen med til et børnehjem. Vi taler om, at det er de samme godkendelseskriterier, og det vil sige, at man altså mener, at et barn i den situation absolut også kommer til et hjem, der er kapabelt til at i den grad at kunne klare det barn. Er ministeren ikke enig i det? Og hvad er så begrundelsen andet end nogle fordomme?

Når jeg spørger på den måde, har det jo også noget at gøre med, at vi har den svenske undersøgelse som den *eneste* undersøgelse, og der er intet at komme efter, som der også står beskrevet her i forslaget: Der er intet at komme efter i forhold til, at man kan komme og anklage det her for at have en negativ konsekvens for børnene – tværtimod siger undersøgelsen.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Når jeg henviser til børn, der lever på børnehjem, er det jo, fordi der i forslagets bemærkning netop henvises til, at mange børn i denne verden lever under kummerlige forhold, og at der ofte er tale om fattigdoms- og ulighedsproblemer rundt omkring i verden. Så man henviser jo selv netop til sådanne forhold, hvor det typisk er sådan, at børnene så bor på børnehjem under dårlige forhold.

Det er derfor, det er relevant at have den betragtning og foretage den sammenligning, og det er der i øvrigt også mange i debatten, der gør. Jeg mener, at hr. Kamal Qureshi netop citerede en sådan argumentation, så det er baggrunden for det.

Men det, der simpelt hen er regeringens ønske, er at fastholde den retsstilling, der er gældende i dag, hvor det altså er sådan, at registrerede partnere ikke kan adoptere i de her situationer. Det er simpelt hen det, det drejer sig om. Det er ud fra en betragtning om, at vi ikke bare for at få noget signalværdi til glæde for et ønske om ligestilling skal gennemføre det her, som i realiteten ikke kan blive en mulighed for de pågældende, for der ikke er nogen lande, der vil adoptere til registrerede partnere, og fordi vi altså finder, at det er bedst for et barn at vokse op i en situation, hvor der både er en mor og en far, selv om naturligvis ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Nu må jeg også orientere ministeren om, at den røde lampe dér betyder, at de 60 sekunder er brugt. Så er det fru Lissa Mathiasen.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg ligesom prøver at komme ind til, er, at der er en – og det er måske forståeligt nok, det må jeg i hvert fald acceptere – konservativ holdning, der siger: Vi vil bevare det, vi har, vi vil ikke gå længere. Så kan man sige: fair nok.

Men det, jeg undrer mig over, er, hvordan man kan argumentere ud fra, at det her er bedst for barnet. Vi har ingen undersøgelser foretaget herhjemme. Vi har til gengæld undersøgelser foretaget i Sverige, som meget firkantet giver nogle klare signaler om, at det her altså ikke på nogen måde skaber problemer, tværtimod siger man, og det er måske det, der er meget interessant: Her har vi registrerede forældrepar, som er så meget mere optagede af, at det *kan* give problemer, og som følger deraf er de måske endnu mere optagede af det end andre forældrepar.

Jeg forstår det ikke. Jeg synes, vi har brug for at få at vide, hvad man bygger sin afstandtagen på. Man kan ikke bare sige, at man ikke tror, det er så godt for børnene, når det er de samme godkendelseskrav, og når man fra Sverige har undersøgelser, der siger, de er lige så egnede. Hvad bygger man det så på? Det er det, jeg egentlig synes vi ikke hører.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Vi bygger holdningen på, at det er det naturlige og det bedste for et barn at vokse op i en sammenhæng, hvor der både er en mand og en kvinde, en mor og en far til stede for de pågældende børn. Der er mange adoptanter, som gerne vil modtage de børn, der f.eks. lever på børnehjem rundt omkring i verden, så det er som udgangspunkt ikke det, der er problemet, at der mangler nogle til at tage imod de pågældende børn.

Kl. 14.55

I den situation synes vi det er forkert at åbne for det. Og så er det også sådan, at det alene er et signal, vi ville sende, for der er ikke nogen realitet i det. Det ville være at stikke folk blå i øjnene, for der er ikke nogen lande, som vil adoptere – det viser de svenske erfaringer jo – til familier,

hvor det er registrerede partnere, som skal stå som adoptanter.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Nu siger ministeren, at det er det mest naturlige at vokse op med en mor og en far. Konsekvensen af det her er vel ikke, at i tilfældet af skilsmisse skal børn tvangsfjernes, eller at singleforældre pludselig får frataget retten til at adoptere? Vi har jo allerede i dag en mangfoldighed af familieformer i det her land, og jeg tror, de fleste mennesker inklusive Folketingets medlemmer vil foretrække, at den mangfoldighed stadig er der.

Ministeren bliver ved med at sige, at vi er nødt til at have barnets tarv i sigte. Det tror jeg alle er enige om, barnets tarv er vigtigt. Hvorfor er det så, at regeringen har afvist flere gange – senest i foråret – at lave en undersøgelse noget lignende den svenske, hvor vi rent faktisk kan få kortlagt, hvad det er for nogle forhold, der gør sig gældende?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

For det første anerkender jeg slet ikke den sammenligning med situationer, hvor forældre bliver skilt og børnene så vokser op og lever sammen med den ene af forældrene, forhåbentlig også i tæt samvær med den anden af forældrene. Det er jo en helt anden situation. For det andet vil jeg også sige, at for de børn ville det da være bedst, hvis de blev ved med at leve sammen med både deres mor og deres far. Sådan er det da.

Nu taler vi altså bare om, at vi skal bringe børn ind i et forhold, hvor der ikke er både en mor og en far, og det er jo noget helt andet.

Med hensyn til at iværksætte undersøgelser ser jeg ingen grund til at iværksætte en undersøgelse, når regeringen overhovedet ikke har nogen som helst intention om at gennemføre en lovgivning af den art, som der er foreslået.

Hvis det var sådan, at vi havde en målsætning om at gennemføre en lovgivning som den foreslåede, kunne der måske være en idé i at lave en undersøgelse, men vi har ikke noget ønske om at gennemføre en sådan lovgivning, og derfor iværksætter vi heller ikke undersøgelser med henblik på at gøre det.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Men så er det, ministeren står og siger om, at det ikke er godt for børnene, jo udokumenteret. Ministeren indledte med at snakke om, at børn skal have en tryk barndom, og det er med baggrund i den form for argumentation, regeringen afviser et forslag om, at også homoseksuelle har mulighed for at adoptere.

Jeg må gå ud fra, at ministeren synes, der er stor troværdighed omkring de adoptivregler, der gør sig gældende, altså den proces, man skal igennem som forældre for at få mulighed for at adoptere, og at det så er en garanti for, at det er forældre, der er egnede til at adoptere. Det må vi vel have en eller anden form for troværdighed omkring.

Så er det mig fuldstændig uforståeligt, at ministeren siger, at fordi der ikke er adoptivbørn nok i verden – det står for ministerens egen regning – er det sådan, at vi ikke kan tillade, at homoseksuelle får ret til at adoptere. Fordi de er hvad? Er de en slags andenrangsborgere, hvor det trækker ned som et minus, at de har en seksualitet, som ministeren muligvis ikke kan lide? Eller hvad er det, der er begrundelsen for det her?

For mig at se er det jo et spørgsmål om, at det bare er to mennesker, der ønsker et barn. Kan de leve op til adoptivreglerne, så burde loven også gælde for dem. Der er vel lighed for loven i det her land.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er gået 1 minut for 15 sekunder siden. Så er det ministeren.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil gerne have mig frabedt, at der bliver lagt den slags motiver i det, jeg har sagt. Jeg synes, det er en helt urimelig tone, der kom ind i debatten her fra fru Majbrit Berlaus side. Jeg har aldeles ikke på nogen måde udtalt mig negativt om homoseksuelles eller andre folks seksualitet. Jeg er fuldstændig åben over for, hvilken seksualitet folk har. Det må de helt selv finde ud af, og det skal jeg på ingen måde blande mig i. Så den slags beskyldninger vil jeg gerne have mig frabedt.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det sidste kan jeg jo kun være glad for.

Det må være svært at være minister, sådan som jeg hører det i hvert fald, for det virker næsten, som om der argumenteres for flere synspunkter på en gang.

I den oprindelige ministertale fik vi at vide, at børn har brug for en god og tryk opvækst. Det var argumentet for, at vi ikke skulle gøre det. Få linjer længere nede i talen stod der åbenbart, at homoseksuelle forældre i et registreret partnerskab godt kunne give børn en god og tryk opvækst.

Kl. 15.00

Men når det er sagt, så lad os forholde os til de konkrete problemstillinger, som ministeren tager op, bl.a. problemet i forhold til, at der ikke er lande, der vil afgive donorbørn så at sige, adoptivbørn. Hvis man nogen sinde skal ændre på den situation, er det så landene i den vestlige verden, der skal gå foran, eller er det de lande – som oftest i den tredje verden – hvor adoptionsbørnene kommer fra?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jamen regeringen har ikke nogen målsætning om at ændre situationen i forbindelse med det her spørgsmål.

Min opfattelse er, at det er bedst, at børn vokser op i en sammenhæng, hvor der både er en mor og en far til stede i forbindelse med opvæksten. Det giver efter min mening de bedste vilkår for børn, og derfor har jeg ikke nogen målsætning om at ændre på den tilstand.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes bare, at jeg i al venskabelighed vil give ministeren det råd så at fremføre nogle argumenter, som hænger sammen med det, som er regeringens synspunkt. For ministeren fremførte jo selv som et argument for at være imod, at der ikke fandtes lande, der ville afgive børn. Men det er så åbenbart ikke et argument i den her sag. Sådan må jeg åbenbart kunne konkludere.

Ministeren sagde så før i sit svar til fru Majbrit Berlau, at det er bedst, at børn vokser op hos deres mor og far, og det ville det sådan set også have været for dem, hvis mor og far blev skilt.

Det synes jeg er lidt af en påstand, må jeg indrømme. Mener ministeren virkelig det? Eller var

det måske bare en fortalelse i ophidselsen over fru Majbrit Berlaus retorik? For det er vel bedst for børn af forældre, der ikke kan finde ud af at leve sammen, ikke at bo sammen med både mor og far.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, jeg blev først ophidset over fru Majbrit Berlaus retorik, efter at vi havde diskuteret det spørgsmål, der nu bliver refereret til. Så det har ikke været i ophidselse over det, at jeg svarede, som jeg gjorde.

Men det er faktisk sådan, at jeg mener, at børn har bedst af at vokse op sammen med både deres mor og deres far. Hvis forældrene så bliver skilt, jamen så er det jo sådan – og det tror jeg da helst børnene ville have været foruden. Men jeg er da enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i, at i de fleste af de situationer er forholdet sikkert sådan, at det i det lange løb nok er bedst, at man gennemfører en skilsmisse. Men det skal jeg så i øvrigt ikke blande mig i. Det korte af det lange er, at selv i de situationer har børnene jo heldigvis i langt de fleste tilfælde både en mor og en far at forholde sig til, fordi der er samværsregler og forældremyndighedsregler, der tilsiger det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Herefter er der ikke flere korte bemærkninger til ministeren. Tak til ministeren. Vi starter så med ordførerrækken, og den første ordfører er Venstres ordfører, hr. Søren Pind.

Søren Pind (V):

Jeg er glad for at være til stede i Folketingssalen i dag, for da vi sidst drøftede denne sag, var der desværre ikke mulighed for, at jeg kunne være til stede, og derfor blev min ordførertale læst op af stakkels fru Inger Støjberg fra Venstre, som jeg godt her fra talerstolen vil give en undskyldning for, at jeg bragte hende i en så rædselsfuld situation som den at blive overfaldet af politiske kolleger her i Folketingssalen, således at folk kom strømmende til fra hele Christiansborg for at følge debatten. Lad os nu se, om det samme sker i dag.

Men al den stund intet er forandret og der ikke er noget nyt at bidrage med i denne sag, har jeg sådan set tænkt mig at fremføre nøjagtig det samme, som jeg sagde sidst, og så må vi jo tage debatten – det var så ikke mig, der sagde det, men fru Inger Støjberg.

Forslaget her drejer sig først og fremmest om, hvorvidt registrerede par skal have adgang til at adoptere. Igennem nogle år har der været fokus på en stadig stigende grad af ligestilling mellem homoseksuelle og heteroseksuelle, og det er kun godt. Og her berører man så endnu et emne.

To forhold synes jeg og Venstre er vigtige i denne sammenhæng, dels noget rent praktisk, som også ministeren har været inde på i spørgsmålet om forholdet til andre lande, dels naturligvis forholdet mellem det at varetage homoseksuelle pars interesser stillet over for spørgsmålet om barnets tarv.

Kl. 15.05

Hvad angår det praktiske, så er fakta nu engang, at såfremt Danmark måtte gennemføre nogen som helst form for liberalisering i de her sammenhænge – i hvert fald den form for liberalisering, som der er lagt op til her – vil de lande, der bidrager til, at børn i dag kan adopteres af danske familier, lukke af for den trafik.

Så er der spørgsmålet om, hvad man måtte synes om, at homoseksuelle også bliver forældre. Det har jeg personligt en meget liberal holdning til, men jeg synes ikke, der er noget forgjort i fra denne talerstol at fastslå, at der er to hensyn at tage.

Der er naturligvis hensynet til det registrerede par. Venstres tidligere ordfører på det her område har da også i denne sag fastslået, at der givet vil kunne findes både kærlige og omsorgsfulde par – jeg kender selv nogle. Og der er også et andet hensyn at tage, nemlig til barnet.

Jeg tror, man lige præcis i spørgsmålet om adoption er nødt til redeligt at sige, at mange adoptivbørn ofte har rigeligt at slås med omkring identitetsspørgsmål. De bringes i situationer, hvor de med jævne mellemrum må stille sig selv nogle virkelig dybtgående spørgsmål. Det er ikke urimeligt at spørge sig selv, om det er lovgivningsmagtens opgave at bidrage til, hvad der kan blive til yderligere identitetsproblemer.

Nu kommer vi så til det, der gav anledning til miseren sidst, men jeg vil alligevel gentage det, for jeg har prøvet på at se, om jeg kunne finde et bedre udtryk, og det har jeg ikke. Her sigter jeg så til begrebet atypisk, som vakte så megen furore. Jeg må understrege, at der i de ord, jeg har sagt, ikke ligger nogen som helst form for moralsk fordømmelse af homoseksualitet, men der ligger en vægtning af barnets tarv, nemlig at det må være rimeligt at spørge, om en trods alt atypisk livsform skal tilføres de besværligheder, et adoptivbarn måtte have.

De to forhold gør tilsammen, at Venstre må afvise forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er så foreløbig tre korte bemærkninger. Den første er fra hr. Kamal Qureshi.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu kan man jo selvfølgelig stille sig selv det spørgsmål, om det er, fordi folk hellere vil tale med fru Inger Støjberg end hr. Søren Pind, at der er færre i Folketingssalen i dag, men det må vi jo så overlade til andre at afgøre. Jeg var her sidst og er her jo igen i dag.

Jeg synes, der kommer nogle meget interessante argumenter fra hr. Søren Pind, men det er måske en lidt bagvendt argumentation, at man så at sige hjemmefra har besluttet sig for, at man vil stemme imod, og så prøver man at få argumentationen til at hænge sammen. For hvis man siger, at det hensigtsmæssige for et barn er at have to forældre, en af hvert køn – det er det, jeg hører Venstre sige – hvorfor er det så, at man ikke har noget imod, at enlige kan adoptere? Kan hr. Søren Pind ikke se det absurde i, at enlige kvinder i Danmark kan få lov til at adoptere, mens to kvinder, der lever sammen, ikke kan få lov til at adoptere?

Kunne hr. Søren Pind fortælle mig: Har et barn bedre af at have én voksen kvinde til at tage vare på sig end to voksne kvinder?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Det er jo interessant, at hr. Kamal Qureshi prøver på at tillægge mig motiver, som jeg ikke har, i forhold til hvordan jeg er kommet frem til min argumentation, for jeg har netop ikke forholdt mig til spørgsmålet om, hvilket antal forældre der er bedst for et barn.

Men jeg vil da godt afsløre, at jeg deler ministerens grundlæggende holdning om, at det i udgangspunktet er det bedste for et barn at have en mor og en far. Men det er selvsagt ikke sådan, at jeg har en konservativ indstilling om, at sådan skal det partout være i alle livets forhold. Så derfor er min argumentation altså bygget op omkring to faktorer, dels spørgsmålet om, hvilken konsekvens det vil have for danske familier, som gerne vil adoptere, hvis hr. Kamal Qureshi og andres beslutningsforslag bliver gennemført, dels spørgsmålet om lige præcis det særlige

aspekt af adoptionsspørgsmålet, som handler om børnenes selvforståelse og identitet.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Man må jo bare konstatere, at det, hr. Søren Pind lægger op til, er ubegrundet, for der bliver lagt op til, at børn har identitetsproblemer, men der er ikke nogen undersøgelser, der viser, at adoptivbørn har flere identitetsproblemer end andre. Der bliver lagt op til, at det åbenbart er større identitetsproblemer, et barn har i en homoseksuel familie, end det har, når det lever på et børnehjem.

Kl. 15.10

Så bliver der oven i købet også lagt op til, at det er bedre for en enlig kvinde at adoptere, end det er for to, for sådan er lovgivningen jo i dag. Enlige kvinder kan få lov til at adoptere. Det interessante er, at både Venstre og De Konservative oven i købet siger, at de synes, at skilsmissepar er bedre end homoseksuelle par.

Altså, skilsmisseforældre kan bedre tage vare på børn, end homoseksuelle forældre kan. Det er bedre at have børnene på et børnehjem, end at de bliver adopteret af homoseksuelle. Det er bedre at have enlige forældre til at tage sig af børnene end homoseksuelle familier. Og alligevel har man ikke noget imod homoseksuelle.

Det er ikke, fordi man ikke har et ønske om, at homoseksuelle skal have det lige så godt som andre i det danske samfund, men ikke desto mindre er konsekvensen, at man i sin politik og i sin lovgivning faktisk kommer til at placere homoseksuelle par lavere end skilsmissepar og enlige.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg synes, det er en kedelig form for argumentation, hr. Kamal Qureshi her tager i anvendelse. Det ville svare til, at jeg her på talerstolen sagde, at hr. Kamal Qureshi er fuldstændig ligeglad med eller fornægter, at der for adoptivbørn foreligger nogle særlige forhold, som gør, at de i løbet af en livsperiode stiller sig selv nogle andre spørgsmål end almindelige biologisk fødte børn gør.

Det kan godt være, hr. Kamal Qureshi benægter det. Jeg mener, det er åbenlyst dokumenteret. Man kan se det, jeg havde nær sagt næsten i alle de daglige debatter, der finder sted om adoptivbørn i offentlige medier.

Også det faktum, at hr. Kamal Qureshi vil ofre samtlige danske familiers muligheder for at adoptere børn fra udlandet på det alter, synes jeg ikke er en værdig argumentationsform. Men hvis det er sådan, vi skal argumentere her i Folketingsalen, så bevar mig vel.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu synes jeg lige, vi fik skruet lidt ekstra op for retorikken her: at det forslag, vi har fremsat, vil ofre samtlige adoptivforældre på et eller andet alter, hvis man gennemfører det.

Hvis hr. Søren Pind har læst forslaget, vil han kunne se, at der står, at det skal være efter en bilateral aftale med det enkelte land. Det er den svenske model, og jeg må jo forstå det sådan, at hr. Søren Pind har erfaret, at i Sverige kan de ikke længere få børn til adoption til heteroseksuelle forældre, og at de altså ikke har kunnet få en aftale med et eneste land. Den spådom må jo være hr. Søren Pinds, at i Sverige kan man ikke få børn til heteroseksuelle forældre, for der har man jo gennemført det her forslag. Er det noget, hr. Søren Pind ønsker at uddybe?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg har ikke meget mere at tilføje til den sag end det, ministeren meget udmærket bemærkede omkring Sverige, som foreligger fuldstændig veldokumenteret. Så der er ikke så meget at tilføje til den sag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil gerne takke hr. Søren Pind for hans ærlighed. Der har altså ikke været noget problem for svenskerne i forhold til at skaffe børn til adoption for heteroseksuelle par, selv om de har gennemført den her lovgivning – på trods af at hr. Søren Pind lige påstod det modsatte over for hr. Kamal Qureshi. Det var rart at få det på plads.

Nu har vi så hørt, hvad Venstre mener om denne sag. Spørgsmålet er, om ordføreren stemmer med partiet. I valgkampen havde hr. Søren Pind sammen med en anden Venstrekandidat en annonce i Panbladet, bladet for homoseksuelle, der bl.a. omtalte frisind, og hvad ved jeg. Så kunne jeg godt tænke mig at spørge: Var der andet end signalværdi og stemmefiskeri i den annonce, eller har hr. Søren Pind nogen konkrete forslag til, hvad han kunne tænke sig at gøre for homoseksuelles ligestilling?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Nu tror jeg, det vil føre for vidt også i forhold til formandens udmærkede måde at lede dette møde på, hvis jeg skulle kaste mig ud i sådan en større generel drøftelse af, hvor mange rettigheder der i øvrigt skulle til, for at homoseksuelle havde opnået fuldstændig ligestilling med alle andre i Danmark.

Jeg kan kun sige, at for mit eget vedkommende går jeg ind for – så længe det ikke krænker andre, sådan som vi ser det kan ske med børn – fuldstændig ligestilling. Men når vi i et tilfælde som det her må foretage en afvejning i forhold til f.eks. barnets tarv, vil jeg ærligt sige, at jeg ikke kan komme på umiddelbare eksempler, hvor det ikke vil falde ud til barnets fordel.

Kl. 15.15

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Nu har Søren Pind stået og snakket om, at vi bliver boykottet af adoptionslandene, såfremt vi indfører en sådan lov om, at også homoseksuelle kan blive ligestillede og få ret til at adoptere. Men jeg vil bare lige til Søren Pinds orientering sige, at det danske Justitsministerium altså har skrevet i et svar vedrørende de svenske undersøgelser:

Med hensyn til lovgivningens mere overordnede betydning for adoptionsformidlingen til Sverige viser undersøgelser, at lovgivningen ikke har givet anledning til problemer eller forringelser af det internationale adoptionsarbejde. Lovgivningen har ikke ført til en nedgang i antallet af internationale adoptioner.

Altså er der ingen belæg for den påstand og den trussel, Søren Pind fremlægger fra Folketingets talerstol om, at det ville blive boykottet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at det hedder *hr. Søren Pind*, ligesom alle andre folketingsmedlemmer tiltales med henholdsvis *hr.* eller *fru.*

Så er det *hr. Søren Pind.*

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg skal dog sige, at jeg foretrækker at blive tiltalt *hr.*, uanset hvordan debatten så foregår, og ikke *fru.*

Jeg har besvaret det spørgsmål fra før, og jeg har ikke noget at tilføje i relation til den sag an-

det end det, ministeren allerede har sagt om det pågældende forslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det *fru Majbrit Berlau* for anden og sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Nej, det kan jeg godt forstå, for der var sådan set heller ikke nogen dokumentation for den påstand, *hr. Søren Pind* kom med.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge lidt til det, *hr. Søren Pind* snakker om, at børnene risikerer at blive mobbet, at det er svært at være adoptionsbarn og sådan nogle ting. Jeg tror, at vi alle sammen – og det har jeg sagt en gang tidligere – er interesserede i at varetage barnets behov, men det, jeg godt kunne tænke mig at forholde mig til, er, at adoptivreglerne jo må være det saglige i den her diskussion, de adoptivregler, der garanterer, at adoptionsforældrene kan sørge for, at deres børn får det godt, og sørge for, at familien bliver hel. Sådanne adoptivregler må jo være saglige, uagtet om det drejer sig om én kvinde, to kvinder, én mand, to mænd eller én mand og én kvinde. Vil *hr. Søren Pind* ikke give mig ret i det?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Nu siger *fru Majbrit Berlau*, at vi skulle opfylde alle børnenes behov. Det er ikke det, jeg har sagt. Jeg har sagt, at det er vigtigt at sikre barnets tarv i denne sammenhæng, og det er for mig noget helt andet. Børnenes behov er det i vidt omfang – efter min opfattelse – forældrenes opgave at sikre, mens tarv også er et lovgivningsspørgsmål.

Der er jeg nødt til at sige, at netop i relation til spørgsmålet om adoptivbørn nytter det ikke noget at glide uden om det faktum, at man her måske nok ikke skal bidrage til yderligere udfordringer i den rygsæk, som mange af de børn bærer rundt på. Og det er det, der får mig til at sige, at rent konkret i denne sammenhæng ønsker Venstre ikke at støtte det pågældende forslag.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil egentlig godt fortsætte der, hvor der just er sluppet.

Jeg sad og lyttede mig til, at *hr. Søren Pind* sagde, at det er åbenbart dokumenterbart, at det

ikke tilgodeser børnenes tarv. Det var en flot bemærkning, og derfor vil jeg godt vide: Hvor har man det »åbenbart dokumenterbart« fra?

Regeringen har ikke villet lave en undersøgelse, og vi har intet materiale herhjemme. Det har man til gengæld i Sverige, og der har vi været ret enige i, at det kan vi godt læne os op ad. Der er det åbenbart dokumenterbart, at man kunne konstatere, at de her børn – og jeg har sagt det tidligere – så ud til at trives meget godt, og det havde noget at gøre med, at de forældre var mere opmærksomme og som følge deraf måske tog de her problemer i opløbet frem for at undervurdere dem.

Derfor vil jeg godt høre: Hvad er det for en dokumentation, hr. Søren Pind taler om?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg anvendte begrebet åbenbar dokumentation i et svar på hr. Kamal Qureshis forespørgsel om, hvorvidt adoptivbørn oplevede identitetsproblemer eller ej. Det benægtede hr. Kamal Qureshi, mens jeg derimod mener det fremgår af snart sagt enhver tv-udsendelse, hvor børn træder frem, blotlægger deres følelser og spørger: Hvor er mine biologiske forældre? De leder over hele verden for at finde det bånd, som engang var der, og blotlægger en gang imellem på meget voldsom vis de her ting. Det er bare et eksempel.

Kl. 15.20

Så det gik ikke på spørgsmålet om, hvorvidt homoseksuelle forældre kunne være dårlige forældre eller ej. Der har jeg sådan set sagt, at det har jeg ikke noget generelt problem med. Men jeg tror ikke, vi skal putte mere i rygsækken for adoptivbørn.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er meget vigtigt – og det er der faktisk også i andre sammenhænge et stor behov for – at børn kan få lov til at kende deres identitet. Men det er et helt andet spørgsmål.

Det, det drejer sig om med hensyn til disse børn, som vi tager til landet, er, at det klart og indiskutabelt er vores opgave, at det skal være til barnets bedste, det skal være til barnets fordel, ellers skal vi ikke acceptere nogen form for adoption af de børn. De kommer fra noget, som har været belastende, og derfor er det afgørende, at de kommer til noget, der er trygt.

Det eneste, vi har af dokumentation for det her, er en svensk undersøgelse. Og den viser, at netop de her forældre, registrerede par, har vist sig at være ovenud velegnede. Derfor synes jeg, det er så ubehageligt, at vi skal høre her, at det er af hensyn til børnene, og at det er af hensyn til børnenes identitet, og at det er af hensyn, jeg ved sådan set ikke rigtig, hvad det er af hensyn til, andet end at man sådan set har besluttet sig for det her. Så må man sige det ærligt, hvis det er derfor – altså at man bare ikke vil have det – så kan vi da forstå det.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Nu kan jeg måske ikke helt svinge mig op til ministerens vrede over de insinuationer, som rask væk bliver spredt ud over Folketinget i den her sag. Og jeg har ikke noget behov for at stå og dokumentere, hvilke homoseksuelle par jeg kender, der har børn, og som er fremragende forældre etc.

Jeg må blot sige, at for mit og Venstres vedkommende er det ikke de forhold, der ligger bag afvisningen. Det er de argumenter, jeg har frembragt. Og det nytter ikke noget, at fru Lissa Mathiasen prøver på at mistænkeliggøre motiverne. Det er åbent lagt frem, hvad vores holdning er til det her.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger til Venstres ordfører. Vi går videre i rækken af ordførere. Den næste er Socialdemokraternes ordfører, fru Lissa Mathiasen.

Lissa Mathiasen (S):

Selvfølgelig kan vi støtte det her forslag, alt andet ville jo være underligt, eftersom vi er medforslagsstillere.

Men lad mig starte med at slå helt klart fast, at det for os er helt afgørende, at udgangspunktet for en adoption, uanset hvilken form vi taler om, er, at det altid skal være til fordel for barnet. Derfor lægger vi meget vægt på, at forudsætningen for en adoption skal være, at man vil give barnet den fornødne omsorg, sikre barnet en god opvækst, kærlige og trygge rammer, kan tackle den følelsesmæssige usikkerhed, som det er at være adopteret – det kan det godt være, det er helt naturligt – og som vi jo så ofte har diskuteret er nødvendig at tage særligt hensyn til, samt at man kan udfylde forældrerollen og give barnet et godt og stabilt hjem.

Det er de fundamentale ting, som for os er forudsætningen for at kunne blive godkendt som adoptant. Det er det, der ligger til grund. Det er det, vi alle sammen sådan set er enige om, og det synes jeg også er væsentligt at holde fast i.

Så ligger der derudover også en række mere generelle godkendelseskrav, som skal være opfyldt, for at man kan få lov til at blive adoptant. Vi stiller i dag samme krav til godkendelse om egnethed, uanset om det drejer sig om en enlig eller om et gift par. Det er vi meget enige i at vi skal fastholde. Der skal være ensartede regelsæt; det er det, der skal ligge til grund for alle.

Det, som forslaget her lægger op til, er så at sige blot at acceptere, at registrerede par får mulighed for at blive prøvet med hensyn til egnethed efter nøjagtig det samme regelsæt for at kunne få lov til at adoptere. Derfor er det et lille skridt, for det er det samme regelsæt, det er nøjagtigt de samme kriterier, der skal opfyldes.

Vi betragter det som værende et lillebitte skridt, og vi støtter det fra Socialdemokratiets side på betingelse af – det vil jeg godt understrege – at der er nøjagtig de samme krav til godkendelse, og på betingelse af, at der foreligger bilaterale aftaler med afgiverlandene og – selvfølgelig – adoptionsmyndighederne i Danmark.

Kl. 15.25

Det, vi ønsker her – og det er så faktisk til gengæld meget væsentligt for os at se – er at skabe lighed for loven, så det er egnethedsvurderingen, der er afgørende for, om man kan bruges som adoptivforældre, og at udgangspunktet hele vejen igennem, uanset hvem man er, og hvor mange man er, er barnets tarv.

Vi ved, at man i Storbritannien og Sverige har taget det her skridt, Holland er også godt på vej. Nu hørte jeg ministeren nævne Sverige, men det kunne også være interessant at høre, hvordan det egentlig går i Storbritannien. Sverige har jo forud for deres beslutning rent faktisk, som også vi har været inde på, foretaget en række konkrete undersøgelser via det svenske justitsministerium.

Jeg skal være den første til at ærgre mig over, at vi ikke har tilsvarende undersøgelser, og at vi heller ikke kan få ministeren til at lave dem. Vi ville finde det godt, om vi undervejs var blevet enige om at få lavet slige undersøgelser. Men så længe vi ikke har det, må det vel også være naturligt at sige, at vi er ret sammenlignelige med Sverige, og de undersøgelser, der ligger der, og som er årsagen til, at man har sat det i værk i

Sverige, har netop vist, at der ikke var betænkeligheder ved at gøre det.

Det, jeg synes vi skal passe på, er, at vi ikke, som debatten også her haft et skær af, skaber myter og fordomme.

Og så kan jeg alligevel ikke lade være med at sige – for det er altid så rart at kunne slutte af med noget, der er lidt mere positivt: Op igennem 1980'erne var det helt givet og klart og indiskutabelt, at hvis enlige fik lov til at adoptere, stoppede man fra afgiverlandenes side med at ville afgive børn til Danmark. Derfor fik vi ingen lovgivning, der gav enlige den ret. Pludselig en dag kom en konservativ minister og havde godkendt, at enlige kunne få lov, så jeg har en overvejelse om, om vi måske i en samling skulle lade være med at rejse det her spørgsmål og så lige så stille håbe på, at det ville vise sig, at der nok var en konservativ minister, som ville tage et lige så godt skridt, som den daværende Erik Ninn-Hansen tog tilbage i 1980'erne. Man har da lov at håbe i hvert fald.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Ordføreren skal lige blive her et øjeblik. Der er en kort bemærkning fra hr. Per Ørum Jørgensen.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu henviste den socialdemokratiske ordfører til den svenske undersøgelse, og jeg er også enig i, at man godt kan drage paralleller mellem Sverige og Danmark, og at den må have en vis relevans. Af undersøgelsen fremgår det jo tydeligt, at der for en del børn kan opstå konflikter i faser af barndommen i relation til, at deres forældre er homoseksuelle. Det vil sige, at når vi ved, at der er færre adoptivbørn end forældre, der ønsker at adoptere, så er valget jo reelt, om det her barn skal i en homoseksuel familie eller i en heteroseksuel familie. Med den undersøgelse i mente er det så ikke bedst for barnet at komme til en heteroseksuel familie?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg synes, den konservative ordfører skulle have fortsat med at læse og skulle have læst konklusionerne, der også er blevet draget fra den svenske justitsministers og ministeriets side deroppe, for de er netop, at man ikke kan drage de her paralleller, som den konservative ordfører gør.

Det viser sig faktisk, at stort set ingen børn, der har været igennem adoption, igennem deres livsforløb ikke er påvirket af at have været adopteret. Det skal man være opmærksom på at tackle. Men det er ikke nødvendigvis i kombination med, at de bor sammen med et registreret par, at det er den vej over, de får særlige problemer. Det er jo netop derfor, man fra det svenske justitsministeriums side konkluderede: Det her tør vi godt, der er intet, der taler imod. Det var derfor, det var så rent et svar, der blev givet dengang. Der er intet, der taler imod. Det må den konservative ordfører også medgive.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Så er jeg altså nødt til at spørge fru Lissa Mathiasen: Er det ikke sådan, at der står, at på grund af forældrenes seksualitet vil de her børn opleve konflikter i deres barndom med deres kamrater osv.? De konflikter og drillerier og den mobning, der finder sted der, oplever børn af heteroseksuelle forældre vel ikke på grund af deres forældres seksuelle orientering?

Kl. 15.30

Så vil jeg også gerne spørge fru Lissa Mathiasen: Hvor mange homoseksuelle par ville reelt få glæde af det her beslutningsforslag, hvis det blev gennemført? Her mener jeg her og nu.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det sidste er et dejligt hypotetisk spørgsmål at få stillet, for jeg har jo altså heller ikke nogen fornemmelse af, hvor mange der ville søge. Men det, der måske er nok så interessant, er, at jeg slet ikke har nogen fornemmelse af, hvor mange der ville blive fundet egnet, og det er det helt centrale i det her.

I forbindelse med egnethedsvurderingen i forbindelse med godkendelsen til at få lov til at blive adoptant, er man igennem alle de forskellige faser, som vi pr. automatik ved er afgørende for, om man kan tackle situationen godt med børn, der kommer her til landet. Det være sig i tidlige faser efter adoptionen, og det være sig i senere faser. I den forbindelse er det her selvfølgelig også et spørgsmål, der bliver inddraget.

Men hvor mange der bliver godkendt eller ville blive godkendt i en given situation, svarer egentlig til at spørge, inden de enlige fik lov, hvor mange af de enlige der ville få lov til det eller ville søge, efter at de havde fået lov. Det vidste vi heller ikke.

Med hensyn til det andet mener jeg stadig væk, at det er unfair over for den rapport, den undersøgelse, der ligger fra Sverige, at stille de spørgsmål, der bliver stillet her ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det blev det sidste ord fra ordføreren i denne omgang. Så går vi videre i ordførerrækken til hr. Martin Henriksen fra Dansk Folkeparti.

Martin Henriksen (DF):

Oppositionen foreslår, at homoseksuelle i et registreret partnerskab skal kunne adoptere børn på lige vilkår med enlige og ægtefolk.

Det har jo været fremme før, og ligesom før kan jeg gentage, at Dansk Folkeparti ikke er enig i det synspunkt. Vi mener tværtimod, at det er på tide at overveje, om ikke vi skal gå i den modsatte retning og i lovgivningen gøre det klart, at kun ægtefolk skal kunne adoptere.

Det er Dansk Folkepartis holdning, at kernefamilien til enhver tid er det bedste udgangspunkt for et menneskes videre færden ude i samfundet, og derfor kan vi som sagt ikke støtte forslaget.

Der henvises til en svensk undersøgelse i bemærkningerne, som godt nok påpeger nogle vanskeligheder i forbindelse med homoseksuelle og børn, men som også siger, at børnene er i stand til at håndtere de vanskeligheder, som opstår.

I Dansk Folkeparti mener vi ikke, at alt kan måles og vejes, og slet ikke når vi taler om noget så centralt som kernefamilien og barnets tarv. Det er nu engang det bedste udgangspunkt, vi som danskere skal tilstræbe, og især når vi taler om børn.

Jeg tror på, at inderst inde ved de fleste godt, at det traditionelle familiemønster med far, mor og børn er det, som vi skal tilstræbe, og som er det bedste udgangspunkt. Det ene udgangspunkt er bedre end det andet, og Dansk Folkeparti ønsker det bedste udgangspunkt for børnene.

Familien er samfundets fundament, det står i vores politiske program, og med familien mener vi kernefamilien. Det er den familieform, som er samfundets fundament og vel egentlig de fleste samfunds fundament, hvis ikke alles, så vi gentager blot disse holdninger, vi har givet udtryk for ved tidligere lejligheder.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der foreløbig to korte bemærkninger, og den første er fra fru Majbrit Berlau.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Når det nu er kernefamilien, der er fundamentet, er det så sådan, at vi vil se et forslag fra Dansk Folkeparti om, at singleforældre, altså aleneforældre, ikke får lov til at adoptere længe? Hvad er det, der er begrundelsen for, at det lige præcis er en mor og far, der er det bedste?

Hvis hr. Martin Henriksen gik ind og tjekkede Danmarks Statistik, ville han opdage, at en stor del af de børn, der lever i Danmark, ikke lever med mor og far. De lever med enten mor eller far eller hos mor og far halvdelen af tiden, og børnene har det fint med det. Nogle har det svært med det, nogle har det fint med det, men det er jo et spørgsmål om at tale med børnene og få dem til at forholde sig til den familierelation, de er i, fordi vi heldigvis lever i år 2006, hvor familieformerne er noget mere mangfoldige, end de var i 1950'erne, som Dansk Folkepartis familieværdier tilstræber at ligge op ad.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er rigtigt, at situationen i dag er, at der er mange børn, som kun lever hos en forælder, men der er det jo typisk også sådan, at der trods alt stadig væk er en far og en mor involveret på en eller anden måde. Men det ændrer ikke ved, at vi inderst inde tror på, og det tror jeg også selv på inderst inde, at det bedste udgangspunkt for et menneskes videre færden ude i samfundet er en tryk og stabil familie, hvor der er en far, og hvor der er en mor.

Det mener vi er det bedste udgangspunkt, og i og med at vi har den holdning og vi tror på det meget stærkt, må det også være det, som vi tilstræber herinde. Så derfor er det, som det er.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Så er det, som det er. Det er jo altid en udmærket argumentation, når man ikke lige kan komme videre.

Kl. 15.35

Men det, jeg så godt kunne tænke mig at gå lidt i dybden med, er: De her adoptivregler, som vi har sat op, nogle krav, som man skal opfylde som forældre eller som single, når man ønsker at

søge om et adoptivbarn, står som en eller anden garanti for, at barnets trivsel, barnets tarv, bliver varetaget. Det må Dansk Folkeparti da også acceptere som gældende kriterier.

Så er det bare for mig slående: Hvis én kvinde, to kvinder, en mand og en kvinde eller to mænd kan leve op til de kriterier, hvorfor er det så, at man i Dansk Folkeparti vil gøre sig til dommer over, at de kriterier tilsyneladende ikke er gode nok for nogle, men gode nok for andre afhængigt af seksualitet? For mig at se er det ren og skær diskrimination.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jamen holdningen er den samme, udgangspunktet er det samme, og det vil stort set være det samme svar, jeg giver på alle de spørgsmål, som vil blive stillet i forbindelse med denne debat.

I og med at vi mener, at kernefamilien er det bedste udgangspunkt, synes vi, at det er naturligt, at vi tilstræber den familieform, og vi synes da også godt, at man kunne sætte spørgsmålstegn ved, om enlige skulle have lov til at adoptere efter de kriterier, som der er i dag, at man simpelt hen kunne sige, at det kun var folk, der levede i et ægteskab og dermed i trygge og stabile rammer, og hvor der var en mand og en kvinde, som havde mulighed for at præge barnets opvækst fra barnsben af. Det kunne også godt være en mulighed.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er nogle gange interessant at diskutere med Dansk Folkeparti, fordi det nærmest kan have sådan et lidt religiøst præg, når man taler sammen, fordi det er sådan lidt: Jamen sådan mener vi.

Men lad mig prøve alligevel. Dansk Folkeparti har jo selv været med til at vedtage et sæt spilleregler for det danske samfund, som de mener at alle de, der kommer udefra, skal forholde sig til, hvor der jo står, at vi i Danmark ikke forskelsbehandler på grund af folks seksuelle orientering. Det står der faktisk i det papir, som hr. Martin Henriksens parti har været med til at vedtage. Der står jo simpelt hen:

Jeg ved, at diskrimination på grund af bl.a. køn eller hudfarve, trusler og hån mod grupper på grund af bl.a. tro eller seksuel orientering er ulovlige handlinger i Danmark.

Mener hr. Martin Henriksen stadig væk, at det er kernefamilien og kun kernefamilien, der skal have lov til at adoptere?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Ja, det mener jeg.

Men jeg har da også forstået, at når vi taler om folk, der kommer til landet, bl.a. muslimer, som er homoseksuelle, er det et problem, at man som muslim og homoseksuel f.eks. bliver udstødt af sin familie, og at familien ikke vil have noget med en at gøre.

Det kan godt være, at jeg har misforstået det, men det har jeg opfattet som værende et reelt problem, og derfor synes jeg, at det er meget reelt, at man så skriver sådan noget ind, og at man ligesom gør det klart, når folk kommer til landet, at der altså er noget, de skal leve op til.

Men når man taler om ligestilling mellem heteroseksuelle og homoseksuelle, synes jeg da faktisk, at der er noget, der går lidt foran det, og det er, hvad man inderst mener er det bedste for barnet. Der har jeg allerede redegjort for, hvad jeg mener er det bedste for barnet, og det er altså det, der vejer tungest i den henseende.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes jo, det er helt i orden, at man mener, at folk, der kommer til Danmark, skal være bedre mennesker end dem, der allerede er her. Det er et fint kriterium at sætte, og der er jo ikke nogen grund til, at man siger, at ens gæster til en fest ikke skal være bedre end en selv, det kan man sagtens have en idé om.

Så det, jeg bare skal forstå, er, at hr. Martin Henriksen og hans parti har en hr. Jesper Langballe, som synes, at homoseksualitet er et handicap, og hr. Martin Henriksen står selv og siger, at det eneste rigtige er en kernefamilie, og oven i købet, at enlige måske heller ikke burde have lov til at adoptere, samtidig med at alle de, der kommer udefra, altså skal vide, at i Danmark diskriminerer man ikke homoseksuelle.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Angående det, der skulle være blevet sagt om, at homoseksualitet er et handicap: Det er ikke Dansk Folkepartis politik. Vi har bl.a. også gjort justitsministeren opmærksom på, at der – så vidt jeg ved – er en undersøgelse, som skal klar-

lægge, om der f.eks. bliver begået flere overfald mod homoseksuelle i forskellige henseender, netop med henblik på at udtrykke, at det selvfølgelig er fuldstændig urimeligt.

Men mig bekendt stiller vi ikke krav om, at folk, når de kommer til landet, skal acceptere, at homoseksuelle skal have lov til at være adoptivforældre på lige fod med heteroseksuelle. Hvis der stod, at folk, der kom til landet, skulle acceptere det – og det gør der, så vidt jeg ved, ikke – så ville jeg arbejde på, at det blev lavet om.

Ligestilling går jeg sådan set ind for, men der er bare noget, der vejer tungere end det, og det er barnets tarv, og som sagt har jeg redegjort for, hvad vi mener er det bedste.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil love hr. Martin Henriksen, at jeg ikke stiller det samme spørgsmål.

Jeg undrer mig bare over, at Dansk Folkeparti, der gør så meget ud af danske værdier, nærmest har en familiepolitisk fundamentalisme, som strider imod grundlæggende keredanske værdier som frisind, retten til at være forskellige og retten til at leve sit eget liv og ikke tvinge bestemte familiemønstre fra fortiden ned over andre mennesker.

Hr. Martin Henriksen har på Dansk Folkepartis vegne sagt, at kernefamilien er det bedste, og jeg accepterer hr. Martin Henriksens og Dansk Folkepartis ret til at mene det. Men jeg synes, et interessant spørgsmål må være: Hvorfor mener man det? Det har hr. Martin Henriksen ikke svaret på.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jamen jeg mener faktisk, jeg har været inde på det. Grunden til det er, at vi inderst inde mener, at det ikke er alt, der kan måles og vejes i forskellige undersøgelser, og at vi tror, det er det bedste for et barn at vokse op i trygge og stabile rammer med en far og en mor. Det er grunden.

Med hensyn til retten til at være forskellige synes jeg, det er en dansk værdi, at man har lov til at være forskellige. Det synes jeg er en meget relevant dansk værdi, men jeg mener også, at kernefamilien er en dansk værdi og en sund ting, så derfor tillader jeg mig at have den holdning.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Ret til at være forskellige, men ikke så forskellige, at det gør noget, var jeg lige ved at sige.

Det er jo morsomt, at et folketingsmedlem, der også er borgerlig uddannelsesordfører, mener, at ikke alting kan måles og vejes, men ville det virkelig være et stort problem for Dansk Folkeparti, hvis vi fik lavet en dansk undersøgelse? Hvis man nu er så skråsikker i sin tro, som jeg har forstået man er, og mener, at det ikke er godt for børn at vokse op hos homoseksuelle forældre, kan det da ikke være det lillebitte mikroskopiske beløb, en undersøgelse vil koste, som betyder noget. Dansk Folkeparti ønsker jo mange undersøgelser af DR's redaktionelle miljø og af, hvem der mente hvad under den kolde krig, men hvad med en undersøgelse af dette område? En lillebitte og billig undersøgelse, som ville bekræfte hr. Martin Henriksen i hans tro. Hvis han er stærk nok i troen, så lad os dog få den undersøgelse.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg har sådan set ingen intentioner om at foreslå eller gå ind for en undersøgelse, for vi mener ikke, at der er behov for en undersøgelse. Vi mener, at et barn har bedst af at vokse op i en sund kernefamilie med far, mor og børn. Det mener vi er det bedste, det siger vi hele tiden, og vi vil blive ved med at sige det, for vi mener, det er det bedste udgangspunkt.

Jeg tror faktisk, at inderst inde ved de fleste danskere også godt, at det giver en sund opvækst, og at det giver det bedste udgangspunkt for barnets videre færd ud i samfundet. Men det er jo ikke ensbetydende med, at en homoseksuel person eller en enlig ikke er i stand til at tage vare på et barn eller ikke ønsker at gøre det. Vi siger bare, at et bestemt udgangspunkt nødvendigvis må være bedre end et andet udgangspunkt, og vi går ind for det, som vi mener er det bedste udgangspunkt, så derfor kan vi ikke støtse forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger til ordføreren, så vi går videre i ordførerrækken, og den næste er hr. Per Ørum Jørgensen.

Per Ørum Jørgensen (KF):

Som flere ordførere også har været inde på, har dette forslag tidligere været til behandling her i

Folketingssalen. I Det Konservative Folkeparti har vi ikke ændret holdning til spørgsmålet siden sidst, og vi kan på den baggrund ikke støtte forslaget, fordi vi mener, at hensynet til barnets tarv altid må veje tungere end hensynet til homoseksuelles rettigheder.

På verdensplan er antallet af dem, der ønsker at adoptere, højere end antallet af børn, der er frigivet til adoption, som ministeren også var inde på. Det er faktisk sådan her i Danmark, at der er op til 2 års ventetid på at få adoptivbørn, hvilket jo er et klart udtryk for, at der er væsentlig flere, der gerne vil adoptere, end der er adoptivbørn. Forholdet er også, at f.eks. i et land som Vietnam adopterer man i højere grad inden for landets grænser og sikrer dermed, at børnene får et nyt og trygt hjem i den kendte kultur og inden for kendte rammer, og det er selvfølgelig en tendens, der også er medvirkende til, at der er færre adoptivbørn, end der er adoptanter.

Kl. 15.45

Det må altid være i barnets interesse, at man først og fremmest sikrer det så optimale muligheder som overhovedet muligt, og derfor bør man også undgå at søge de konflikter, som vil forekomme, hvis barnet vokser op i en homoseksuel familie. Dermed ikke sagt, at homoseksuelle ikke kan være kærlige og velfungerende forældre, men når det gælder disse børn, som vi ved har fået en hård start på livet, skylder vi altså at sikre dem de bedste mulige vilkår.

I beslutningsforslaget er der den lille krølle, at det skal være en betingelse, at der i tilfælde af adoption af udenlandske børn foreligger en bilateral aftale mellem det pågældende donorland og Danmark om adoption til par i registreret partnerskab. Erfaringer fra Sverige viser imidlertid, at det ikke er muligt at opnå bilaterale aftaler med donorlandene. Det svenske udenrigsministerium har foretaget en undersøgelse i de 17 lande, som leverer børn til svenske adoptanter, og alle de lande, som også leverer børn til Danmark, svarede, at de ikke vil sende børn til homoseksuelle par.

Jeg forstår egentlig godt, at Socialdemokraternes ordfører ikke ville forholde sig til spørgsmålet, da jeg spurgte, hvor mange homoseksuelle par der reelt ville få glæde af forslaget gennemførelse. Svaret er nemlig, at forslaget er ren signalpolitik, og at det i praksis ikke kommer til at betyde, at homoseksuelle par kan få adoptivbørn. Dermed bliver beslutningsforslaget symbolsk, og det mener vi i Det Konservative Folkeparti er uhensigtsmæssigt, ikke mindst for de

homoseksuelle par, der ønsker at adoptere, da de kun kan nære falske forhåbninger. Jeg mener desuden, at man heller ikke kan se bort fra den mulighed, der trods alt er for, at forslaget kan skade alle danske familiers mulighed for at få adoptivbørn fra udlandet.

Til sidst vil jeg gøre opmærksom på, at der kan være enkelte medlemmer af den konservative folketingsgruppe, som vil støtte beslutningsforslaget, for vi er jo ifølge grundloven kun forpligtet til at stemme efter overbevisning. Men den overvejende del af Det Konservative Folkepartis folketingsgruppe vil ikke støtte forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er foreløbig fire korte bemærkninger, og den første er fra hr. Kamal Qureshi.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, det er urimeligt, at den konservative ordfører, hr. Per Ørum Jensen, bliver ved med at fremlægge oplysninger, som taler imod bedre vidende.

Under den tidligere debat med justitsministeren blev der læst op af et svar fra ministeren, som jo er hr. Per Ørums partifælle. Med hensyn til hvad der sker, hvis et land gennemfører mulighed for homooption, har Justitsministeriet undersøgt, om det påvirker andres muligheder for at adoptere. Det var hr. Per Ørum inde på, og jeg skal citere justitsministerens svar:

»... viser undersøgelsen, at lovændringen ikke har givet anledning til problemer eller forringelser af det internationale adoptionssamarbejde.«

Og svaret fortsætter:

»Lovændringen har ikke ført til nedgang i antallet af internationale adoptioner.«

Vil hr. Per Ørum Jensen ikke nok lade være med at blive ved med at gentage, at det vil påvirke andres muligheder for at adoptere børn, hvis der gives tilladelse til homooption, når det ikke er korrekt?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Inden ordføreren får lov til at svare: Ordføreren hedder hr. Per Ørum Jørgensen.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde. Jeg rundede af med, at man i en eller anden sammenhæng ikke kan se bort fra, at det kan komme til at ska-

de danske familiers muligheder, og det mener jeg faktisk er korrekt. Jeg kan ikke sige definitivt, om det er således, men jeg synes ikke, man skal se helt bort fra muligheden for, at det kan være tilfældet.

Jeg ved godt, at man henviser til en enkelt undersøgelse, men vi må altså tage hensyn til, at der foreligger meget, meget lidt dokumentation på området. Der er en enkelt undersøgelse fra Sverige, og derfor mener jeg, at det stadig må indgå i debatten, at det ikke kan udelukkes, at det vil få konsekvenser for danske familiers muligheder for at adoptere.

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, det er urimeligt, at man prøver at skræmme danske ansøgerfamilier med en trussel om, at hvis forslaget bliver gennemført, kan det betyde, at deres mulighed for at adoptere børn bliver forringet, når alle undersøgelser viser, at det ikke har nogen betydning. Det synes jeg er urimeligt. Jeg synes, det er skræmmepolitik, og jeg synes især, det er urimeligt, fordi Justitsministeriets svar og andre undersøgelser viser, at det ikke passer. Jeg synes simpelt hen ikke, det er fair at sige det, men lad det nu ligge.

Så vil jeg gerne spørge om noget andet. Kan hr. Per Ørum Jørgensen oplyse, hvor mange fra Det Konservative Folkeparti ud over fru Pia Christmas-Møller der vil støtte forslaget? Jeg kan forstå, at der er andre end fru Pia Christmas-Møller, der godt kunne finde på at støtte et forslag om at tillade danske homoseksuelle familier at adoptere.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg er ked af, hvis SF's ordfører føler sig urimeligt behandlet i forbindelse med mit svar, men jeg vil dog fastholde, at jeg ikke mener, man i al evighed kan udelukke den mulighed, at det kan få konsekvenser for alle danske familiers mulighed for at adoptere børn fra udlandet.

Til spørgsmålet om, hvor mange i den konservative folketingsgruppe som vil støtte dette beslutningsforslag, må hr. Kamal Qureshi trods alt tilgive mig. Det forholder sig jo således, at ifølge grundloven er enhver forpligtet til at stemme efter sin overbevisning, og jeg har altså ikke været i gang med et stort krydsforhør af mine partikolleger og mener derfor heller ikke, at det er mu-

ligt at svare på, hvor mange der eventuelt vil støtte dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen for talen. Der foreligger en svensk undersøgelse med en klokkeklar konklusion, men den ønsker man åbenbart ikke at forholde sig til, fordi man af uransagelige årsager stadig frygter nogle forskellige ting.

Men det, jeg i virkeligheden vil spørge hr. Per Ørum Jørgensen om, er: Var det ikke noget for regeringspartierne, om ikke andet for Det Konservative Folkeparti, at afgive en fælles beretning med forslagsstillerne om, at der skal foretages en dansk undersøgelse? Hvis man ikke er tilfreds med kvaliteten af den svenske undersøgelse, eller hvad ved jeg, så lad os dog få en dansk undersøgelse af, hvordan tingene forholder sig. Det må da være noget for et seriøst parti som Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg er meget enig med spørgeren i, at Det Konservative Folkeparti er et seriøst parti.

Når det gælder undersøgelser, vil jeg sige, at den svenske undersøgelse dog drager nogle konklusioner, bl.a. at der kan opstå konflikter, som er relateret til forældrenes seksualitet, og det synes jeg egentlig er en vigtig pointe i denne debat. Der findes af gode grunde overhovedet ingen undersøgelser af, hvordan det påvirker børn, at de er blevet adopteret af og skal leve deres liv i en homoseksuel familie, og det synes jeg egentlig også er meget relevant. Grunden til det er, at donorlandene ikke vil sende børn til homoseksuelle familier, og det synes jeg er væsentligt.

Jeg mener ikke, at en undersøgelse, der er baseret på, hvordan børn, som ikke er adopterede, lever i homoseksuelle familier, er brugbar. Der er en væsentlig forskel, og der er altså ikke foretaget undersøgelser, der viser noget om adoptivbørns vilkår i homoseksuelle familier.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Man kan jo ikke undersøge noget, der ikke er sket endnu, og derfor vil Det Konservative Folkepartis ordfører jo vinde enhver diskussion om et hvilket som helst tiltag, der bliver foreslået i det danske Folketing. Alle nye forslag vil jo nær-

mest kunne modargumenteres med, at vi ikke kan vide, hvad der vil ske.

Kl. 15.55

Jeg har lyst til at læse lidt højt fra den svenske undersøgelse. Hr. Per Ørum Jørgensen gentog, at der er tvivl om, hvordan børn, der bor hos homoseksuelle, har det, men i det stykke, som hr. Per Ørum Jørgensen har forelsket sig i, står der:

Forskningen viser, at børn formår at håndtere sådanne konflikter. Om de gør det beror på, hvordan relationen til forældrene er. Børn, som vokser op i et kærlighedsfuldt miljø, hvor barnet står i centrum for forældrenes kærlighed og omsorg, har gode forudsætninger for at håndtere kriser og konflikter af denne slags.

Vil hr. Per Ørum Jørgensen bekræfte, at det er en korrekt udlægning af den svenske undersøgelse?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jamen jeg vil meget gerne bekræfte, at der opstår kriser og konflikter. Det er jo faktisk det, der står i bemærkningerne, og det tror jeg egentlig alle er klar over vil blive konsekvensen, hvis forslaget gennemføres. Jeg kan ikke læse det anderledes.

Så siger hr. Simon Emil Ammitzbøll, at man ikke kan undersøge noget, der ikke er sket. Nej, det er rigtigt, men derfor er det har jo også noget, der minder om et eksperiment. Vi aner intet, vi har ingen baggrundsviden om, hvordan hverdagen for adoptivbørn, som har fået en hård start på livet, ville forme sig, hvis de skulle leve i en homoseksuel familie. Vi har ingen dokumentation, og jeg vil altså ikke være med til at spille hasard med børn, som er blandt de allersvageste, når vi reelt ikke ved, hvilke konsekvenser det vil få for dem. Det må først og fremmest være barnets tarv, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Bare for at gribe fat i, at ordføreren sagde, at det er at spille hasard med børnenes trivsel at placere dem i en homoseksuel familie.

Mener hr. Per Ørum Jørgensen virkelig, at der er tale om hasard? Mener hr. Per Ørum Jørgensen, at homoseksuelle ikke er gode forældre? Mener ordføreren virkelig det? Så bør det jo få konsekvenser. Der må ændres i reglerne for, at kvinder kan have et barn hos sig, der må ændres i reglerne for stedbørnsadoption, og der må ændres i reglerne om, at et homoseksuelt par kan få

tilladelse til at være plejefamilie. Der er en række regler, der bør rettes til, hvis hr. Per Ørum Jørgensen virkelig mener, at det er at spille hasard med børnenes trivsel at placere dem i en homoseksuel familie.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu kan man jo høre mine udsagn, som man vil høre dem, og udlægge dem, som man vil.

Jeg mener, som jeg også sagde i min ordførertale, at homoseksuelle godt kan være kærlige og gode forældre, men i denne situation er der tale om adoptivbørn – udsatte børn, der har haft en hård opvækst. Vi ved, at det i sig selv er en vanskelig hurdle at overvinde, og vi ved også, at der vil opstå konflikter med mobning osv. som den næste hurdle.

Når det ikke gælder symbolpolitik, men vi står i den virkelige verden, og valget står mellem heteroseksuelle forældre og homoseksuelle forældre, er der altså en forskel. De konflikter, der opstår på grund af forældrenes homoseksualitet, opstår ikke i heteroseksuelle familier. Det giver sig selv, og derfor er der altså forskel.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Det er helt sort snak for mig.

Når vi taler om plejebørn, der bliver placeret i en homoseksuel familie, må vi altså også antage, at plejebørnene har haft hårde vilkår, men her har man ikke fra ministeriets side fundet nogen grund til at sige, at homoseksuelle ikke kan være plejeforældre – netop fordi det ville være ren og skær diskrimination af homoseksuelle. Det er præcis det, hr. Per Ørum Jørgensen taler for fra talerstolen.

Hvis man virkelig mente, at det handlede om børnenes trivsel, ville der være stillet krav i adoptivreglerne om, hvordan familien skulle være struktureret, og forældrene skulle have været igennem nogle dybgående interview for at sikre, at børnene fik det godt, når de blev placeret i den familie. Det var de kriterier, man skulle gå ud fra, og ikke noget i virkeligheden mere eller mindre ligegyldigt som folks seksualitet. Det ville være et spørgsmål om barnets trivsel, og om den danske stat kunne sikre, at forældrene er kærlige, omsorgsfulde og har tid til deres børn. Det må vel være det, der skal være kriterierne, og ikke det, hr. Per Ørum Jørgensen står og taler for.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det var vist mere en kommentar end et spørgsmål, men jeg vil alligevel godt replicere, for jeg mener faktisk, at der er forskel, og jeg mener heller ikke, at sammenligningen med plejebørn er helt reel. Vi taler om børn, som kommer fra en anden kultur, og som måske har en anden hudfarve eller skiller sig ud på en anden måde.

Vi ved, at der er 2 års ventetid, og at der er for få børn i forhold til det antal familier, der ønsker at adoptere, så valget står jo ikke mellem f.eks. et børnehjem og en homoseksuel familie. Valget står reelt mellem et børnehjem og en heteroseksuel familie, fordi der simpelt hen ikke er børn nok, og derfor er det helt, helt forkert at tale om diskrimination i denne sammenhæng. Det, jeg forholder mig til, er barnets tarv og barnets mulighed for en god opvækst, og det er altså vigtigere for mig end den rettighedskamp, som føres af homoseksuelle.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er egentlig lidt apropos det, der netop blev sagt af hr. Per Ørum Jørgensen.

Har nogen partier, forslagsstillerne eller andre, på noget tidspunkt sagt, at det ikke er barnets tarv, som er altafgørende? Der er gentagne gange givet udtryk for, at det er afgørende for De Konservative, men er vi ikke enige om, at det er det, hele lovgivningen hviler på? Derfor synes jeg, det er meget væsentligt at få bekræftet, at også fra konservativ side respekterer man det, vi alle sammen har som udgangspunkt for lovgivningen, nemlig at det er barnets tarv, der tæller. Jeg kan forhåbentlig få et meget kontant og hurtigt svar, og uanset om det er ja eller nej, er det i hvert fald kort.

Det andet, jeg godt vil høre om, er om den undersøgelse, der blev henvist til. Udenrigsministeriet skulle have fået det svar, at man ikke kunne levere svar og så fremdeles. Jeg vil godt høre, hvornår den undersøgelse egentlig er foretaget, for det forekommer mig, at den blev lavet lige efter, at lovgivningen var vedtaget i Sverige, og det vil sige, at den faktisk er dybt forældet. Kan det bekræftes, at undersøgelsen er så gammel?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg betvivler sådan set ikke nogen politikeres motiver her i Folketinget, jeg tror faktisk, at man

generelt er interesseret i barnets tarv. Der kan måske være forskellige udgangspunkter for, hvad barnets tarv er, og hvordan man skal vurdere tingene, men jeg tror faktisk, at alle mine kolleger her i Folketinget som udgangspunkt tænker på barnets tarv. Men jeg mener selv, at hvis valget står mellem at lade barnet vokse op i en homoseksuel familie eller en heteroseksuel familie, varetager man bedst barnets tarv ved at lade det ske i en heteroseksuel familie, så man undgår den mobning og de konflikter, der kan opstå, hvis det andet bliver tilfældet.

Når det gælder spørgsmålet om, hvor gammel undersøgelsen er, kender jeg ikke det eksakte årstal. Men faktum er – og det tror jeg også fru Lissa Mathiasen kan bekræfte – at det stort set er umuligt for homoseksuelle par at få børn fra donorlandene, også fra de donorlande, der donerer børn til Danmark. Det tror jeg fru Lissa Mathiasen kan bekræfte.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er forudsætningen jo selvfølgelig, at man giver mulighed for det, og når jeg vil anholde undersøgelsen, er det, fordi den faktisk er ret uaktuel set i forhold til det forslag, der ligger her.

Nu fik vi da heldigvis en accept af og et ja til, at vi alle sammen bygger på det grundlag, at det er barnets tarv, der er udgangspunktet. Men den konservative ordfører siger, at svenskerne gør noget, der er imod barnets tarv, englænderne gør noget, der er imod barnets tarv, og hollænderne vil gøre noget, der er imod barnets tarv. Er det ikke interessant, at vi er et land, hvor man siger nej fra konservativ side, selv om vi intet grundlag har for at sige nej, men alligevel rister de andre lande og siger, at de gør noget, der taler mod barnets tarv?

Er det ikke en lidt for flot konklusion fra den konservative ordførers side? Man har ikke noget som helst belæg for det, der er ingen dokumentation, der er ingen, der har foretaget nogen undersøgelser af det, der bliver sagt fra konservativ side, så er det ikke lidt urimeligt at hæfte det op på Sveriges, Englands og Hollands beslutninger?

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, det er meget naturligt at kigge på Sverige i denne sammenhæng, for selv om det trods alt må blive en pejling, er det den bedst mulige

pejling, vi har på området, og jeg vil godt lige citere fra bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvor der står:

»I den forbindelse har det typiske svar desværre været, at donorlande ikke ønsker at bortadoptere til homoseksuelle, men at Sveriges regler på den anden side ikke vil få konsekvenser for heteroseksuelles mulighed for adoption.«

Det viser jo, at donorlandene ikke vil være med til det, og derfor synes jeg faktisk, det er synd for en homoseksuel familie, hvis den skal igennem en masse undersøgelser for at komme i betragtning til at blive adoptivforældre, og det egentlig bare er at stikke de mennesker blår i øjnene, fordi de reelt ikke kan få et barn. Derfor mener jeg ikke, der er behov for lovgivning.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så er det hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

For SF er det afgørende, at når vi synes, der opstår nogle paradokser, skal vi prøve at se, om de paradokser kan løses, og her har vi sådan set et helt oplagt paradoks.

Vi er i en situation, hvor omsorgsfulde voksne – oven i købet folk, der lever sammen – har et ønske om at tage vare på børns opvækst, samtidig med at børn lever uden deres forældre på børnehjem rundt omkring i verden. Hvorfor skal vi ikke give de voksne mulighed for at adoptere børn? For os at se er svaret sådan set meget enkelt. Vi kan godt forstå, at når det handler om kunstig befrugtning, kan spørgsmålet godt diskuteres, og man kan have nogle ideale tanker om, hvilke familier børnene skal vokse op i, men når det drejer sig om børn, der lever på børnehjem, er der for mig at se ikke nogen tvivl om, at de meget hellere ville foretrække at leve i en homoseksuel familie med omsorgsfulde forældre end på et børnehjem.

Vi skal selvfølgelig huske, at de par, som søger, skal vurderes på samme vilkår som alle andre par, der søger om at blive adoptivforældre. Det skal vurderes, om de er egnede til at varetage børns tarv, og det skal ske på fuldstændig samme vilkår som for alle andre par.

Det er sagt meget tydeligt – tydeligst af Dansk Folkepartis hr. Martin Henriksen – at det er kernefamilien, man dyrker, og at alt andet ligger en rang under den. Det er sådan set også det, der præger både De Konservatives og Venstres tilgang til spørgsmålet, bare sagt med nogle an-

dre ord, og det er jo klart, at hvis man har den holdning og den logik, fastholder man et bestemt verdensbillede. Jeg ved ikke, om det nogen sinde har eksisteret i Danmark, men man fastholder det verdensbillede, at alle børn lever i lykkelige kernefamilier. Men det gør alle børn ikke. Der er masser af kernefamilier, hvor det ville være godt, hvis forældrene blev skilt, også for børnenes skyld, for det, at to voksne lever sammen, er ikke nødvendigvis ensbetydende med, at børnene har det godt.

Jeg synes, der under debatten er blevet opstillet nogle kriterier, nogle rangordninger og nogle hierarkier, som det vil være interessant at kigge på. Det blev fra ministerens side nævnt, at selv om et par bliver skilt, er det trods alt godt – forstået på den måde, at børnene stadig har begge forældrene. Det vil altså sige, at det skulle være bedre end en homoseksuel familie, hvor begge køn ikke er repræsenteret, og det virker også, som om man mener, det er bedre, at børn bor på børnehjem, end at de bor hos homoseksuelle. Det er jo tilladt for enlige at adoptere børn, så en enlig kvinde skulle altså være bedre til at varetage et barns tarv end to kvinder, der lever sammen. Det gør hykleriet helt åbenlyst.

Kl. 16.10

Samtidig bliver det også nævnt, at man jo ikke har noget imod homoseksuelle og deres måde at leve på. Det kan godt være, at det er noget, man siger heroppefra, men når man i praksis i lovgivningen forskelsbehandler, når man i praksis i lovgivningen ikke giver homoseksuelle mulighed for at blive vurderet som egnede forældre på samme vilkår som andre forældre, når man i praksis i sin politik giver udtryk for, at kernefamilien er topidealet, og at homoseksuelle familier ikke er egnede til at få overladt ansvaret for et adoptivbarn, så kan man ikke heroppefra stille sig op og sige, at man i øvrigt ikke har noget imod homoseksuelles familiemønstre, og at man i øvrigt ikke har noget imod folks seksuelle orientering. Så er konsekvensen i hvert fald, at man står for en politik, som i sin grundsubstans er homofobisk.

Det synes jeg er uheldigt, for en af de grundlæggende værdier, som jeg synes er bærende for det danske samfund, er nemlig en værdi, der handler om ligestilling, at vi i Danmark ikke diskriminerer hverken på grund af køn, hudfarve, seksuel orientering eller tro for den sags skyld. Det er et af de fundamentale, som jeg og SF mener skal være bærende for det danske samfund, og i den kontekst synes vi, det er imod de bæ-

rende værdier ikke at give homoseksuelle mulighed for at kunne blive vurderet som egnede adoptivforældre på linje med andre forældre.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes faktisk, det er urimeligt, at SF's ordfører fortsat drager den konklusion, at det er et spørgsmål, om børnene skal være på et børnehjem eller i en homoseksuel familie. Det synes jeg er urimeligt, for sådan er virkeligheden jo ikke. Virkeligheden er jo, at der er 2 års ventetid, simpelt hen fordi der ikke er børn nok til de familier, der søger adoption. Er det ikke korrekt, at et barn, som vokser op i en heteroseksuel familie, ikke bliver udsat for mobning, konflikter eller andet på grund af seksuel orientering? Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er da muligt, at det barn ikke vil blive udsat for mobning på grund af forældrenes seksuelle orientering, men verden er jo så grusom, at børnene nok skal finde noget andet at mobbe hinanden med. Sådan er det jo.

Hvis vi skulle følge den logik, hr. Per Ørum Jørgensen giver udtryk for, så skulle man jo fratrække mange forældre muligheden for at adoptere, hvis man mener, at deres udseende, deres væremåde, deres hobbyer, eller hvad det i øvrigt kan være, børn kan finde på at mobbe hinanden med, skulle være gældende for, om børnene bliver mobbet i skolegården. Der er jo mange ting, børn mobber hinanden med: om de er rødhårede, går med briller, eller hvad det nu kan være. Jeg tror, at både hr. Per Ørum Jørgensen og jeg vil kunne nævne nogle af de eksempler, som vi kender fra vores egen tid i skolegården. Børn er jo sådan lidt barske over for hinanden.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det vil sige, at jeg kun kan tolke det den vej rundt, at SF's ordfører ikke er bekymret over, at et barn, som har haft en hård start på livet, som måske har en anden hudfarve, skal vokse op i et homoseksuelt miljø, hvor der er en risiko for, at det kan blive mobbet yderligere på grund af de her ting, der kan dog være forskellige opfattelser af, hvilke konsekvenser det har.

Jeg vil godt spørge hr. Kamal Qureshi: Hvor mange børn har homoseksuelle familier i Sverige, som vi jo gerne vil sammenligne os med, for-

mået at adoptere, siden man har gennemført den her lov?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg må sige, at jeg er ret sikker på, at de børn, der skulle blive mobbet i skolegården i Danmark, fordi deres forældre er homoseksuelle, vil foretrække det frem for at leve på et børnehjem i Colombia eller i Korea eller i Kina eller nogen af de andre steder, de her børn bliver adopteret fra. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at de vil foretrække, at der er to voksne forældre, der forstår, hvordan det er at være anderledes, der forstår, hvordan det er at være udsat, fordi man lever på en anden måde.

Jeg tror ikke, at hr. Per Ørum Jørgensen behøver fortælle mig, hvordan det er at blive mobbet på grund af hudfarve. Det tror jeg i al ydmyghed jeg måske har lidt bedre kendskab til end hr. Per Ørum Jørgensen. Jeg tror, at vi til enhver tid vil foretrække, at børn kommer under trygge voksnes omsorg frem for at være på et børnehjem i udlandet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan vel godt i denne lille sluttede kreds afsløre, at jeg er en af dem, der synes, at udgangspunktet, når man skal finde adoptivforældre til et barn, må være at finde de bedste forældre, uanset hvordan disse forældre så i øvrigt har indrettet sig, og at jeg derfor også som udgangspunkt er ret positiv over for det her beslutningsforslag.

Kl. 16.15

Men så er der en ting, der gør mig lidt bekymret, for vi ved jo godt, også fra de svenske erfaringer, at det ikke er sådan, at vi så i realiteten kommer til at se en hel masse homoseksuelle par, der får mulighed for at adoptere, for donordansene vil simpelt hen ikke være med. Så uanset hvad vi mener om det her, er det et eller andet sted lidt symbolpolitisk.

Derfor bliver jeg lidt bekymret, når hr. Kamal Qureshi holder en tale, der handler om ligestilling og diskrimination af homoseksuelle, og så siger, at på den baggrund vil man gerne det her, for jeg vil være bekymret for at slutte op om det her spørgsmål, hvis det her udelukkende handler om homoseksuelles ret til at adoptere, for jeg mener som udgangspunkt ikke, at forældre på nogen måde har ret til at få børn.

Udgangspunktet for det her, hvis jeg skal kunne gå konstruktivt ind i det, må være hensynet til børnenes ret til at få gode forældre og så at finde de bedste egnede voksne til det og ikke at gøre sagen om de her børn til et spil om homoseksuelles rettigheder.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er jeg da meget glad for at høre fra fru Charlotte Dyremose, for der er ikke nogen tvivl om, at vi jo mener, at alle voksne, der ønsker at blive godkendt som adoptivforældre, skal igennem den samme proces som alle heteroseksuelle familier.

Derfor vil de selvfølgelig kun blive godkendt, hvis de bliver fundet egnede, altså hvis de er egnede til at varetage børns tarv. Og det er selvfølgelig et bærende kriterium i alt det her, at vi jo ikke tillader nogen som helst voksne mennesker at blive godkendt som adoptivforældre, som vi ikke mener er egnede til at varetage barnets tarv.

Så derfor kan man sige, at det her jo handler om at finde nogle ansøgere blandt de voksne, som gerne vil være forældre, der er i stand til at kunne varetage børnenes tarv og på den måde give muligheder for de adoptivbørn, der er rundtomkring i verden på børnehjemmene, for at blive sendt til disse forældre. Og hvis vi oven i købet er i den heldige situation, at børnehjemmene kan vælge og vrage, fordi der er flere, der søger, end der er børn, så er der jo ikke tvivl om, at vi så i hvert fald vil opnå de optimale vilkår. Derfor vil det være sådan, at vi vil have hensynet til børnene lagt som frontlinje.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg ved ikke, om jeg helt fik formuleret mig præcist nok, for det var ikke så meget det her, jeg var uenig i. Det, der er min bekymring, er lidt, hvad hr. Kamal Qureshi bruger det her til.

Jeg mener, at når man ser på de her børn og deres mulighed for at få gode forældre, eller skulle vi kalde det deres ret til at få de bedste tænkelige forældre, så synes jeg faktisk som udgangspunkt, at homoseksuelles ret til noget som helst er forholdsvis – undskyld, jeg siger det – ligegyldig sammenlignet med de her børns ret til at få gode forældre, for der må børnene betragtes som den svage part.

Jeg er enig i, at med hensyn til homoseksuelle og heteroseksuelle er det altså ikke et spørgsmål om deres seksualitet, men om de er gode foræl-

dre. Det er et spørgsmål om så mange andre ting, om de er gode forældre, og det er derfor, jeg også gerne vil gå positivt ind i det her. Jeg vil bare gerne bede hr. Kamal Qureshi om at forsikre mig om, at det her ikke bare er et spørgsmål om, at man ønsker at bruge nogle stakkels adoptivbørn i en anden kamp, nemlig kampen for homoseksuelles rettigheder. For der synes jeg alt andet lige, at relativt er kampen for de her børns ret til at få forældre meget vigtigere end kampen for de voksnes ret til at få børn.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, det er rart, at fru Charlotte Dyremose bliver så ivrig i den her diskussion, at hun måske oven i købet ikke lytter godt nok til, hvad jeg siger. Det kan man sådan set godt være glad for, i alt fald delvis, kan man sige.

For der er jo ikke nogen tvivl om, at vi ønsker, at forældre, voksne mennesker, som ønsker at adoptere, skal kunne vurderes på, om de er i stand til at varetage barnets tarv. Det er det bærende. Men det er jo klart, at vi også mener, at det ikke skal være et udelukkelseskriterium, sådan som det er i dag.

I dag er det jo et udelukkelseskriterium at være homoseksuel. I dag er det jo sådan, at hvis man er en kvinde, der lever alene, så kan man vurderes til at være egnet til at varetage barnets tarv og blive adoptivforælder, men hvis to kvinder lever sammen, kan de ikke. De kan slet ikke komme i betragtning. Det er en forskelsbehandling, som vi fra SF's side gerne vil gøre op med.

Det er også noget, som vi tror på gavner børnene. Det er vi jo ikke i tvivl om at det gør. Selvfølgelig mener jeg, at det at have to voksne kvinder til at varetage et barns tarv er bedre end en voksen kvinde. Nogle gange kunne jeg jo godt ønske med hensyn til de børn, jeg har, at jeg havde et par andre voksne yderligere til at kunne hjælpe mig i hverdagen, for at få tingene til at hænge sammen. Så jeg tror i hvert fald ikke, at det er en ulempe at være to voksne om at varetage et barns tarv frem for at være alene.

Så der er da ikke nogen tvivl om, at nogle af de ting handler om ikke at blive diskvalificeret, hvis man er homoseksuel. Men i sidst instans handler det om børnenes tarv.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg er nødt til at udstede en efterlysning her fra Folketinget. Jeg vil egentlig godt bede hr. Kamal Qureshi om at oplyse mig i forbindelse med den efterlysning om, hvor det barn er, der er ankommet til Danmark fra et colombiansk børnehjem, som mangler danske forældre. For det er jo det, hr. Kamal Qureshi står og siger fra Folketingets talerstol. Jeg vil godt have, at hr. Kamal Qureshi forklarer mig, hvor i Danmark dette barn vander rundt, for så må vi da gøre noget ved det.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes ikke, det her er sådan et eller andet spil, vi skal spille. Jeg ved ikke, hvad det er for et barn, hr. Søren Pind taler om. Jeg taler om børnene, der er på børnehjemmene i Colombia. Det er de børn, som har behov for at få nogle voksne til at tage sig af dem. Og hvis der kan findes voksne i Danmark, som kan vurderes at være egnede til at være forældre for børn, der lever i børnehjem, og vi derved kan sikre, at børn i børnehjem har flere familier at vælge imellem, når der skal findes adoptivforældre, så er det jo helt fint. Så skal det jo ikke være en diskvalifikation at være homoseksuel. Det er jo det, det er i dag.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Er det sådan, at der i Danmark generelt er mangel på forældre, der gerne vil adoptere børn – ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Om der er mangel på forældre, der vil adoptere børn? Jeg kan da konstatere, at der er forældre, der gerne vil adoptere børn, som i dag ikke kan få lov til at adoptere børn. Og det er jo det, der vel er det centrale i det her. Det er vel ikke lige gyldigt? Eller hr. Søren Pind mener åbenbart, at de enlige kvinder, der eksempelvis har fået lov til at adoptere børn, er bedre egnede til at varetage børns tarv, end to kvinder, der lever sammen. For det er jo realiteten i dag.

Jeg kender i hvert fald to kvinder i min omgangskreds, som lever alene, som har fået lov til at adoptere børn, og hvis hr. Søren Pinds påstand skulle holde, så burde man jo kun have givet børnene til heteroseksuelle par, før man nåede ned til de enlige kvinder. Så der er noget, der tyder på, at selv om man bor alene, så kan man

faktisk godt få børn. Og derfor er der da noget, der tyder på, at det altså er muligt at få nogle adoptivbørn til Danmark til dem, der gerne vil være adoptivforældre.

Formanden:

Tak til hr. Kamal Qureshi. Så er det fru Majbrit Berlau som ordfører.

Majbrit Berlau (EL):

Hensigten med dette forslag er at ligestille par i registreret partnerskab med ægtepar. Baggrunden er selvfølgelig at få den principielle ligestilling, der fremgår af loven om registreret partnerskab, udvidet til også at omfatte fremmedadoption, hvilket ikke er tilfældet i dag.

En lovgivning, der giver registrerede partnere adgang til adoption efter de samme retningslinjer, som gælder for ægtefæller, har selvfølgelig stor signalværdi, for det er en anerkendelse af, at alle er ligestillede i dette land uagtet deres seksualitet, altså en anerkendelse af den mangfoldighed af familierformer, som vi ser i Danmark.

I godkendelsesproceduren for adoptivforældrene, som vi også snakkede så meget om, ligger der en række regler, som skal sikre barnets tarv, og det er det primære og det absolutte. Disse regler handler om forsvarlige økonomiske forhold, egnet bolig osv. De skal gælde for adoptivforældre i registreret partnerskab, de skal gælde for aleneforældre, og de skal gælde for folk, der er i et ægteskab. Det kan ikke diskuteres. Det, man muligvis kunne diskutere, men som ikke er til debat i dag, er adoption for folk i papirløse forhold. Men det er vist en anden dagsorden.

De her regler er garantien for, at vi servicerer adoptivbørn med nogle gode forældre, nogle kærlige forældre og nogle forældre, der har overskud til at varetage det barn, som de får fra et andet land, det barn, der bliver deres barn.

Der har i debatten om det her forslag været fremført, at fremmedadoption i registreret partnerskab kan have negative konsekvenser for de adopterede børn, fordi der stadig væk eksisterer fordomme over for homoseksuelle i Danmark, hvorfor børnene så kunne risikere at blive udsat for drillerier og mobning. Netop fordi der er de her fordomme, mener jeg, der er al mulig grund til at gennemføre denne lovgivning. Om mobning på grund af fordomme er der kun det at sige, at man skal bekæmpe fordomme. Det gør man altså ikke med en logik, der siger: Da mine børn kan finde på at mobbe dine børn, fordi du

er homoseksuel, så kan du ikke få lov til at adoptere; fordi mine børn ikke kan opføre sig ordentligt, må du ikke få børn. Det er ikke en logik, som gør sig gældende i Enhedslisten, den holder bare ikke. Lad os i stedet diskutere, hvordan vi kan nedbryde de fordomme.

Kl. 16.25

Samfundet har en gang igennem lovgivning principielt taget stilling til, at homoseksuelle kan være forældre, og til, at det ikke skader barnets tarv. Det er muligt for homoseksuelle at adoptere deres partners barn, det er muligt for homoseksuelle at blive godkendt som plejeforældre. Det må tilføjes, at de børn, der kommer til plejeforældre, typisk også har en turbulent baggrund og dermed behov for ekstra omsorg. Så det skrider da til himlen, at det ikke er muligt for homoseksuelle i registrerede partnerskaber at blive godkendt som adoptivforældre.

Spørgsmålet om mor og far, begreber fra kernefamilien, har været nævnt flere gange tidligere i denne debat. Til det må jeg bare sige, at der er så meget 1950'erne over det, at det er svært at acceptere. Jeg vil bare konstatere, at i 1950'erne var det også uacceptabelt at blive skilt. Det er heldigvis anderledes i dag, og heldigvis ser vi mange former for familier dukke op i det danske samfund.

I Sverige og England har bøsser og lesbiske mulighed for at adoptere. En svensk undersøgelse, der er blevet lavet forud for den svenske lovgivning på området på det her punkt, konkluderer, at den samlede forskning viser, at børn med homoseksuelle forældre udvikles socialt og psykologisk på lignende måde som de børn, de bliver sammenlignet med.

Enhedslisten har ønsket en tilsvarende undersøgelse iværksat i Danmark. Det har regeringen og et folketingsflertal ikke ønsket. Derfor ville det klæde det samlede folketingsflertal at medvirke til at stoppe diskrimineringen af lesbiske og bøsser og til at styrke ligestillingen og sikre, at udbuddet af kærlige og stabile forældre i det her land kan modtage flere børn fra steder i verden, hvor de lever under kummerlige vilkår.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der står her i bemærkningerne til forslaget, at lovforslaget har en stor signalværdi, idet familier med homoseksuelle forældre anerkendes og accepteres i lovgivningen. Er det egentlig ikke det, den øvelse, vi er i gang med i dag, handler om, ren signalpolitik, hvor man tilsidesætter

barnets tarv, som jo må være det vigtigste? Er det ikke det, det handler om?

Hvis det handlede om andet, må fru Majbrit Berlau jo kunne fortælle mig, hvor mange børn der reelt er blevet adopteret af homoseksuelle familier i Sverige, hvor det er tilladt. Mig bekendt er det meget, meget begrænset, og dermed er det her bare signalpolitik.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Først og fremmest vil jeg sige, at det her i høj grad har noget at gøre med ligestilling. Og det har ekstra meget at gøre med en anerkendelse af, at barnets tarv er det vigtigste.

Jeg kunne omvendt stille spørgsmålet om, hvorfor de borgerlige partier minus De Radikale i det her Folketing er af den opfattelse, at barnets tarv ikke vil blive varetaget i en homoseksuel familie. Det er mig fuldstændig forunderligt, at man står tilbage med den opfattelse.

Vi snakker om, at de regler og krav, der gælder for adoptivforældre i dag, også skal gælde for homoseksuelle par, fordi barnets tarv er det vigtigste. Og det, vi anerkender, er punkt 1, at homoseksuelle kan være gode forældre; punkt 2, at det er en form for diskrimination, når man udelukker dem fra at blive det; og punkt 3 ikke mindst, at der altså bør være lighed for loven i det her samfund. Det gælder selvfølgelig også adoptivforældres ret til at få adoptivbørn, selv om de er homoseksuelle.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg kan høre, at fru Majbrit Berlau ikke anerkender, at der kan opstå en anden situation for børn, der vokser op i homoseksuelle familier, end for børn, der vokser op i heteroseksuelle familier. Det sidestiller fru Majbrit Berlau. Det er så en vurdering af sagen.

Jeg vil godt vende tilbage til den præmis, hvor vi debatterer børnehjemmet og alternativet til børnehjemmet: den homoseksuelle familie. Vil fru Majbrit Berlau gerne bekræfte, at det reelt er sådan, at der ikke er adoptivbørn nok til det antal familier, som ønsker at adoptere i dag, og at der reelt er 2 års ventetid for danske familier, før de har mulighed for at få et adoptivbarn?

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Det er korrekt, at der er lang ventetid for at få et adoptivbarn, men jeg kan overhovedet ikke se, at det har noget at gøre med argumentationen for, at homoseksuelle ikke skulle have ret til at søge børnene.

Det er, som om man siger, at fordi der er for lang ventetid, så vil vi ikke åbne for, at nogle andre forældrepar kan få lov til at søge. Hvem skal heller ikke have lov til at søge, de rødhårede? Eller hvad med dem, der er for overvægtige, eller dem, der er af en venstreorienteret politisk observans, må de heller ikke få lov til at søge? Altså, det er, som om man sætter nogle kriterier op, der går ud på, at fordi der er en venteliste på at få børn, så er der nogle, der ikke får lov til at få dem. Og det synes jeg bare er helt absurd.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det kunne være, at vi skulle overveje at opdrage børnene til at have den korrekte politiske overbevisning, men det er jo en helt anden diskussion.

Jeg har stadig væk lidt brug for afklaring vedrørende det, jeg også spurgte hr. Kamal Qureshi om. For der står jo, som hr. Per Ørum Jørgensen også var inde på, det med, at det her forslag også har en vigtig signalværdi med hensyn til homoseksuelle par. Det kan jeg sådan set være enig i.

Jeg har brug for at finde ud af her, fru Majbrit Berlau er jo medforslagsstiller: Er det vigtigste for fru Majbrit Berlau, at vi sikrer adgangen til, at børnene får de bedst tænkelige forældre, eller at vi sikrer nogle rettigheder for de homoseksuelle? Hvilket af dette er vigtigst i det her forslag?

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg har to helt væsentlige krav, der skal være opfyldt, når jeg betragter det her område generelt. Det ene er, at børn, der kommer til det her land, skal være sikret nogle ordentlige forældre, det kan være én forælder, eller det kan være to forældre, vi kan sågar også diskutere, om det kan være tre forældre, men det tror jeg ikke at Folketinget er modent til endnu. Men det mener jeg er det helt centrale, nemlig at vi sikrer, at børnene bliver placeret i familier, hvor forældrene kan støtte dem og være med til, at de får den udvikling, som børnenes personlighed nu engang lægger op til. Det er det ene.

Det andet er, at der skal være lighed for loven. Jeg synes, at det er ret simpelt. Vi har en lovgivning i det her land, og jeg har helt grundlæggende det princip, at der skal være lighed for loven. Og jeg har ingen intentioner om, at homoseksuelle skal diskvalificeres eller diskrimineres i lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er sådan set fuldstændig enig med fru Majbrit Berlau i, at der jo ikke er grund til at diskriminere mennesker i det her land, det synes jeg sådan set at vi skal forsøge at undgå.

Jeg må dog sige, at når nu jeg går positivt ind i at arbejde for det her forslag, så er det, fordi jeg synes, at lige præcis børn, der mangler forældre, må være de svageste parter, vi overhovedet har i det her samfund.

Så er det bare, at jeg spørger fru Majbrit Berlau: Uanset hvor meget man måtte synes, at man skal kæmpe for homoseksuelles rettigheder, er det så ikke bare tusinde gange vigtigere at kæmpe for de her børns rettigheder til at have de bedst tænkelige forældre, end det er i den sammenhæng at bruge det her forslag til at kæmpe for homoseksuelles rettigheder? Altså, er barnets ret til gode forældre ikke vigtigere, og skulle man så ikke derfor i denne sammenhæng lægge retorikken med homoseksuelles rettigheder lidt til side af hensyn til børnene?

Jeg synes jo sådan set heller ikke, at heteroseksuelle skal have ret til at adoptere, det må jo først og fremmest være børnene, der har ret til forældre, og ikke forældre, der har ret til børn.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg er jo selvfølgelig ligesom den forrige ordfører meget begejstret for, at fru Charlotte Dyremose går positivt ind i det her, men jeg vil sige, at det her forslag jo ikke handler om minimumsrettigheder til børn i samfundet. Enhedslisten har en gang tidligere fremsat et forslag om minimumsrettigheder til børn, hvilket jeg jo synes ville være dejligt, hvis fru Charlotte Dyremose støttede en anden gang.

Vi tror, at vi har den samme dagsorden, at børn skal have det ordentligt i det her samfund, altså at uagtet hvilke forældre de vokser op hos, så skal vi være garanter for, at der er nogle forhold, der gør, at børn kan få et ordentligt liv og et værdigt liv og et liv med muligheder.

Det tror jeg vi er enige om, og jeg kan ikke se nogen modsætning i det her forslag mellem den vision og det ønske og krav om børns rettigheder og børns trivsel og barnets tarv – at man skulle vægte det ene højere end det andet. Jeg synes, at det, kan man sige, absolutte er, at barnets tarv er i orden. Derfor siger vi, at homoseksuelle forældre bør kunne gå ind og være en del af den mængde af forældre, der bliver udbudt, fordi vi ved, at de er dygtige forældre.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu skal jeg ikke gå alt for meget ind i denne debat, for vi ved jo godt, hvor stridspunkterne er specielt mellem fru Majbrit Berlau og så mit parti og mig selv.

Jeg studsede bare over noget, som fru Majbrit Berlau sagde, om, at tre forældre også skulle kunne adoptere efter Enhedslistens opfattelse, sådan som jeg har forstået det, men at grunden til, at det ikke var med i forslaget, var, at det var Folketinget ikke parat til.

Kl. 16.35

Jeg vil bare høre – jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt – om det er Enhedslistens opfattelse, at forældremyndighed skal kunne deles mellem tre mennesker. Er det Enhedslistens opfattelse, at tre mænd kan have forældremyndighed over et barn, eller om tre eller fire kvinder kan? Er det sådan en udvidelse af familiebegrebet, som Enhedslisten går ind for? Er det det?

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg tror faktisk ikke, at hovedbestyrelsen i Enhedslisten – og nu er vi jo et meget demokratisk parti – nødvendigvis har taget stilling til lige netop tre forældre-situationen.

Jeg tror, at det, jeg måske provokatorisk ville understrege, var, at Enhedslisten går ind for en mangfoldighed af familieformer. Det betyder jo altså også, at børn kan vokse op i nogle forskellige familier, kan man sige. I modsætning til Dansk Folkepartis opfattelse om en mor og en far som den eneste kerneværdi i det her samfund – meget 1950'er-agtig – er vi af den opfattelse, at børn faktisk kan have en utrolig god opvækst, hvis de f.eks. vokser op i et kollektiv, hvor der er mange voksne, der kan være resourcepersoner for dem.

Vi er også af den opfattelse, at børn kan vokse op som helstøbte og glade med en enlig forælder. Vi har opfattelsen af, at voksne mennesker

kan være gode rollemodeller og kan tage sig godt af børn generelt, at familieformer kan være forskellige og mangfoldige, og at det er op til den enkelte, hvordan man vil etablere den familieform.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Så må jeg jo opfatte det sådan, at det her er en kamp imod kernefamilien. Jeg har en kamp for kernefamilien, så det er jo næsten det modsatte, Enhedslisten har, hvor alt simpelt hen er lige godt, hvor alt skal ligestilles. Altså, det er jo ren ideologi, og så er det jo dybest set ikke barnets tarv, det handler om her. Så handler det jo bare om ren ideologi, om at alt er lige godt og derfor skal ligestilles. Det er jo den tankegang, som her åbenbarer sig, og som åbenbart ligger bag, sådan må det vel forstås.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Nej, det er sådan set ikke en kamp mod kernefamilien, for jeg tror faktisk, at mange af Enhedslistens medlemmer lever i en kernefamilie. Det tror jeg ville være svært at få igennem som et politisk dagsordenspunkt, at det skulle være kampen mod kernefamilien, der var vores primære formål i Folketinget.

Det, som jeg bare siger, er, at jeg ikke mener, at et politisk flertal i Folketinget skal være det, der sætter dagsordenen og bestemmer, hvordan folk forelsker sig, og hvordan folk ønsker at etablere sig i deres privatliv. Det må altså høre privatlivet til, om man ønsker at bo i kollektiver med 20 mennesker, eller om man ønsker at bo alene, eller om man ønsker at bo to sammen, eller om man ønsker at have blandede familier, hvor mor og far trækker deres børn ind fra respektive tidlige forhold.

Det er sådan set op til den enkelte familie. Vi hylder den mangfoldighed i samfundet, fordi vi tror, at det gør samfundet stærkere, at der er mangfoldige enheder.

Formanden:

Da Folketinget ikke er parat til at acceptere tre korte bemærkninger, siger jeg tak til fru Majbrit Berlau.

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører for forslagsstillerne.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak for en lang og spændende debat. Jeg vil selvfølgelig især sige tak til de partier, der har været medforslagsstillere, som har bakket op, men selvfølgelig også til det konservative mindretal, som hr. Per Ørum Jørgensen var så venlig at bemærke.

Og så vil jeg selvfølgelig også takke de politiske modstandere, selv om jeg synes, at der har været en meget hård tone i dag, en meget rå debat. Jeg kunne godt tænke mig lige at summere lidt op på de argumenter, der har været imod forslaget.

Som jeg ser det, har de delt sig i to; der er det, som hr. Søren Pind kaldte praktikken, og så det, man kan kalde den mere fordomsfulde kategori. Men lad os starte med det praktiske.

Vi foreslår med dette beslutningsforslag, at der skal laves bilaterale aftaler med hvert enkelt land, førend der kan ske adoption til homoseksuelle forældre. Der er altså ikke nogen praktisk risiko ved det her forslag. Det er også erfaringerne fra Sverige, og det har vi en konservativ justitsministers ord for, endda justitsministeren i den siddende regering.

Så jeg tror, at vi med al ønskelig tydelighed har fået gennemhullet enhver påstand om, at der skulle være argumenter imod forslaget med hensyn til det, vi kalder praktikken. Der har ikke været andre argumenter end dem, jeg har nævnt her, men nye argumenter er selvfølgelig altid velkomne, hvis man gerne vil opretholde sin påstand.

Kl. 16.40

Så er der den kategori, som er lidt mere fordomsfuld, og jeg synes, at vi har måttet lægge øre til meget. Hr. Martin Henriksen mener, at inderst inde ved de fleste danskere jo godt, at det er bedst for et barn at vokse op med en mor og en far. Man kunne overveje, om de fleste af Dansk Folkepartis vælgere inderst inde godt ved, at homoseksuelle er lige så gode forældre som alle andre. Der findes endda homoseksuelle forældre i Dansk Folkepartis folketingsgruppe.

Jeg tror også, at der findes medlemmer af Dansk Folkepartis folketingsgruppe, måske endda en større kreds, der i virkeligheden godt kunne tænke sig at stemme for oppositionens forslag.

Hr. Martin Henriksen satte endda trumf på: Kernefamilien er bedst, blev der konkluderet. Så tror jeg ikke, man kan trække den længere. Argumenter fik vi heller ikke.

Hr. Per Ørum Jørgensen fortsatte i en mildere stil, men alligevel. Vi eksperimenterer med børnene, vi spiller hasard med børnene, var hr. Per Ørum Jørgensens ordvalg. Det er stærke sager, når det i virkeligheden handler om at skaffe gode forældre til børn, der ikke har forældre, for det er jo det, der er sagen.

Men De Konservative vil jeg dog lade hvile lidt. De har trods alt et fornuftigt mindretal, som vi ikke skal skræmme væk i denne debat. Tværtimod vil jeg gerne appellere til alle fornuftige folketingsmedlemmer hos Venstre, De Konservative, og Dansk Folkeparti om at overveje, om de inderst inde synes, at man i 2006 virkelig kan stemme imod et sådant forslag.

Dermed kommer vi også frem til partiet Venstre: Hr. Søren Pind, der i folketingsvalgkampen førte sig frem som frisindets forkæmper; hr. Jens Rohde, der også har været ude med positive tilkendegivelser over for homoseksuelle; hr. Anders Fogh Rasmussen, der endda fik prisen som »Årets laks«, fordi han, som han betroede den gratis avis Søndagsavisen, er ret fordomsfri på det personlige plan.

Man må håbe, at hr. Anders Fogh Rasmussens, hr. Søren Pinds og hr. Jens Rohdes linje ...

Formanden:

Det hedder statsministeren.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Må man ikke sige hans navn? Statsministeren, undskyld. Jeg får at vide, at man ikke må nævne statsministeren ved navn. Man må håbe, at statsministerens linje en dag bliver den gældende i partiet Venstre.

Jeg synes i hvert fald, at det taler for sig selv, hvilke familiemønstre man har forsvaret, og at man har talt om det danske samfund, som om alle børn vokser op i kernefamilier i stedet for en lang række af forskellige familier, som er alt fra enlige, skilsmisseforældre, lesbiske, og man kunne blive ved.

Vi forslagsstillere mener, at det er vigtigt, at man tager hensyn til barnets tarv. Vi har måske bare en anden konklusion på, hvad barnets tarv er, end der er blevet fremført fra de borgerlige partiers side. Det er vores opfattelse, at børn skal vokse op i kærlighed, i tryghed og med omsorg, og det mener vi at homoseksuelle par kan give på lige fod med heteroseksuelle par og enlige.

Lad det være slået fast så kraftigt, det overhovedet kan gøres: Vi går ind for, at der skal gælde de samme regler for godkendelse. Man skal

igennem den samme godkendelsesprocedure, hvis man ansøger om adoption som homoseksuelt par, som man skal som heteroseksuelt par, eller hvis der er tale om en enlig.

Så godt nok taler vi om homoseksuelles ret til adoption, men vi taler i virkeligheden om homoseksuelles ret til at ansøge om adoption. Det er jo ikke sådan, at alle homoseksuelle partout får et adoptivbarn, hvis man gennemfører de her regler. Jeg håber, at den misforståelse i hvert fald er ryddet af vejen nu.

Til sidst synes jeg, at vi skal se lidt på erfaringerne fra udlandet. Man har gennemført adoption for homoseksuelle i Sverige. Det har ikke skabt nogen problemer, viser en undersøgelse. De borgerlige ordførere tror ikke på den undersøgelse. Jeg vil appellere til, at de borgerlige partier sammen med oppositionspartierne er med til at sørge for, at vi får lavet en dansk undersøgelse, så vi har et fælles grundlag, fælles fakta, som vi kan gå ud fra, så vi ikke skal basere det på tro, men på viden.

Man har kunnet i Sverige, man har faktisk også indført adoption for homoseksuelle i Storbritannien. Ja, selv i det katolske Spanien har man gennemført adoptionsret for homoseksuelle. Kampen er altså rykket lidt længere mod syd, syd for Alperne, så at sige.

Kl. 16.45

Danmark var engang foregangsland. Det var dengang, fristes man til at sige. Jeg synes, at Danmark på det her område skulle komme på niveau med et sydeuropæisk land som Spanien.

Vi skal ikke lave lovgivning på baggrund af fordomme, på baggrund af at ville tvinge bestemte familiemønstre ned over folk. Vi skal være liberale. Vi skal turde sige: Ja, vi har lov til at have en holdning til, hvordan en familie skal være, hvordan jeg som person synes en familie skal være. Men der skal være frihed til, at andre har mulighed for at have familier, som er anderledes end vores egen.

Med de ord håber jeg som sagt på, at jeg også har fået appelleret til eventuelle tvivlere i den borgerlige lejr, til liberale sjæle i Venstre og til det af hr. Per Ørum Jørgensen omtalte mindretal i Det Konservative Folkeparti – og måske også til et par, der tør slæbe sig ud af den jernhårde partidisciplin i Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll kom ind på homoseksuelle i Dansk Folkeparti. Nu kunne det godt

tænkes, at de homoseksuelle, som er i Dansk Folkeparti, faktisk er enig i den linje, som vi har i Dansk Folkeparti.

Det er jo ikke sådan, at fordi man er homoseksuel, skal man pr. definition mene det, som De Radikale eksempelvis mener. Man kan godt som homoseksuel have den mening, og jeg kender da selv nogle, der har den, at en kernefamilie er det bedste, det accepterer de. Hr. Simon Emil Ammitzbøll drog en parallel, som næsten gik på, at hvis man var homoseksuel, så mente man pr. definition én ting, men sådan forholder det sig jo ikke.

Det kunne godt tænkes, at homoseksuelle faktisk føler sig velkomne i Dansk Folkeparti, bl.a. fordi vi rejser nogle af de problemstillinger, der er omkring etniske minoriteter, muslimske grupper i samfundet, som ikke respekterer homoseksuelle, og som derfor fører hetz imod dem. Det kunne godt være derfor, de føler sig velkomne i Dansk Folkeparti.

Så synes jeg faktisk, at det et eller andet sted er upassende, at man trækker et folketingsmedlem fra et bestemt parti ind i debatten på den her måde, specielt når det folketingsmedlem ikke er til stede i salen, så det synes jeg faktisk godt at jeg vil have mig frabedt.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er utrolig glad for det spørgsmål og den kommentar, hr. Martin Henriksen kommer med, for så får jeg lejlighed til at rette den misforståelse, som havde sneget sig ind hos hr. Martin Henriksen i hans opfattelse af den tale, jeg holdt. Jeg har overhovedet ikke påstået, og jeg kunne aldrig finde på at påstå, at folk skulle have bestemte holdninger på grund af, at de er homoseksuelle. Man vil også kunne tjekke i referatet, at det har jeg ikke sagt.

Jeg nævnte – det kan man så mene om hvad man vil – at der i Dansk Folkeparti findes et folketingsmedlem, der er homoseksuel, lever i et registreret parforhold og har børn. Det nævnte jeg. Så nævnte jeg også, at det kunne tænkes, at der i Dansk Folkeparti måske var folk, der var uenige i partilinjens. Men jeg har overhovedet ikke sagt, at de to ting havde noget med hinanden at gøre. Så meget har jeg altså fulgt med i debatten, at jeg godt kender fru Louise Freverts holdning til det her spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes endnu en gang, at det er rimeligt, at man ikke begynder at hive folketingsmedlemmer ind i en debat, når de ikke er til stede i salen. Det synes jeg er rimeligt, og jeg har også forstået, at det normalt er sådan i Folketinget. Ellers kan man jo begynde at hive alt muligt ind i debatten om, hvad folk har lyst til at sige, hvor de så hele tiden skal sidde oppe på kontoret og følge med i, hvad der foregår i alle debatter, så de kan skynde sig at løbe ned og redegøre for deres holdninger. Jeg synes ikke, det er den måde, man gør det på.

Kl. 16.50

Men jeg kunne godt tænke mig at høre, om Det Radikale Venstre har den samme indgangsvinkel til det her, som jeg forstod at Enhedslisten har, nemlig at det er ren ideologi, at en familiefornikation kan være lige, som man kan forestille sig den. Det kan være tre mennesker, der har forældremyndigheden; det kan være fire mennesker, der har forældremyndigheden. Er det også det, der er Det Radikale Venstres ærinde, som jeg forstod at det var Enhedslistens ærinde?

Det var i hvert fald ikke noget, Enhedslisten afskar sig fra at mene, nemlig at alting sådan set er lige godt, at alt skal ligestilles, og hvis man kan forestille sig en bestemt familiefornikation, så er det lige så godt som kernefamilien. Alt er lige godt, alt skal ligestilles, og så er det jo ren ideologi. Så er det ikke barnets tarv, det handler om. Mener Det Radikale Venstre det samme, som jeg kunne fornemme at der også var mennesker i Enhedslisten der mente?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det Radikale Venstre og Enhedslisten og i øvrigt Socialdemokraterne og SF er enige om det forslag, der er fremsat.

Det Radikale Venstre kerer sig utrolig meget om barnets tarv. Børn er nogle af de allersvageste; børn har brug for kærlighed, omsorg og beskyttelse. Vi vil gerne sikre, at der også i fremtiden er rigeligt med kærlige forældre til børn. Vi har intet grundlag for at mene, at der er forskel på, hvilken kvalitet børn får ved at vokse op hos heteroseksuelle forældre og homoseksuelle forældre – det har vi nemlig ikke noget videnskabeligt grundlag for eller nogen tro på – hvorfor vi gerne vil tillade adoption både for homoseksuelle og heteroseksuelle forældre.

Om et barn kommer til en kærlig opvækst hos en enlig, en homoseksuel eller heteroseksuelle, er Det Radikale Venstre fuldstændig uvedkommende, da vi mener, at de tre måder at organisere en familie på er fuldt ud lige gode, og at det er op til folk selv at vurdere, om de har lyst til at leve på den ene eller den anden eller den tredje måde.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil gerne takke hr. Simon Emil Ammitzbøll for alle de pæne ord, der trods alt tilflød Det Konservative Folkeparti.

Jeg hører ligesom den radikale ordfører klandre den borgerlige fløj lidt for at drage nogle praktiske overvejelser ind i det, at det er forkert, at man ligesom tager udgangspunkt i det samfund og den verden, vi nu engang lever i.

Nu vil jeg gerne drage en tidligere konservativ statsminister ind, og jeg tillader mig med navns nævnelse at sige hr. Poul Schlüter, som jo sagde, at politik trods alt er et praktisk erhverv – og det er jeg enig med ham i – og også sagde, at ideologi er noget bras.

Når vi tænker på, at det f.eks. i Sverige ikke er lykkedes for homoseksuelle par at få adoptivbørn, er det her så ikke bare signalpolitik, hvis hr. Simon Emil Ammitzbøll skal være helt ærlig?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at hr. Simon Emil Ammitzbøll er helt ærlig i denne sag, også i denne sag.

Jeg har stor respekt for, at hr. Per Ørum Jørgensen mener, at vi skal diskutere praktisk politik. Det vil Det Radikale Venstre også gerne, og jeg er glad for, at den tidligere statsminister, hr. Poul Schlüter, bliver nævnt. Ham er jeg en utrolig stor fan af, og jeg kan fuldt ud dele de citater, som hr. Per Ørum Jørgensen nævner.

Det, jeg gjorde, var at tilbagevise hr. Per Ørum Jørgensens og andres påstande og argumenter om, hvordan de praktiske forhold var. Jeg gendrev, sønderrev dem faktisk, fordi man påstod, at det var et praktisk problem, og at Danmark ville få sværere ved at få børn til adoption, hvis man vedtog dette forslag.

Det er der ikke noget, der tyder på, fordi det er baseret på bilaterale aftaler med de enkelte lande; fordi der er lavet en undersøgelse i Sverige; fordi hr. Per Ørum Jørgensens udmærkede partifælle, fru Lene Espersen, justitsministeren,

har givet Folketinget et svar om, at det ikke vil ikke forholde sig sådan.

Så rent praktisk er det ikke noget problem.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg undrer mig altså lidt over, at der ikke er nogen af ordførerne blandt forslagsstillerne overhovedet, der ønsker at kommentere det faktum, at man i Sverige, hvor man har gennemført den her lovgivning, i den virkelige verden ikke på noget tidspunkt har fået adoptivbørn til homoseksuelle familier.

Det må da trods alt gøre indtryk også på den radikale ordfører, at homoseksuelle familier, hvis vi tillader de her ting, får stillet et eller andet i udsigt og skal igennem en masse undersøgelser og interview osv. for at dokumentere, at de er velegnede som forældre, men når de kommer hen til målstregen, er der ingen børn til dem. Det må da gøre indtryk. Det er da kun signalpolitik, hvis ikke det kan føres ud i livet i den virkelige verden.

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil starte med at oplyse hr. Per Ørum Jørgensen om, at jeg faktisk i en tidligere ordveksling, jeg tror, det var med hr. Søren Pind, var inde på netop dette forhold, så der er nogle af forslagsstillerne, der har villet forholde sig til spørgsmålet.

Men jeg vil gerne sige det samme en gang til. Det er jo rigtigt, at Sverige ikke på nuværende tidspunkt har fundet nogen lande, der vil afgive børn. I Storbritannien har man løst det anderledes. Der giver man britiske børn til homoseksuelle, så det problem er ligesom løst.

Men pointen er, at vi diskuterer, om vi synes, at det er i orden, eller det ikke er i orden. Vil vi gøre det muligt, eller vil vi ikke gøre det muligt? Det praktiske vil jo netop med hr. Per Ørum Jørgensens egne ord ikke engang få en betydning i begyndelsen.

Pointen er, at hvis man mener det, som vi har fremsat forslag om, hvem skal så gå forrest? Tror hr. Per Ørum Jørgensen virkelig, tror Det Konservative Folkeparti virkelig, at det er lande i Afrika og Asien, der skal gå forrest, eller er det lande i den vestlige verden, der skal gå forrest for at ændre på det her? Jeg tror, at det er lande i den vestlige verden. Hvis man tror anderledes i

Det Konservative Folkeparti, så skal man selvfølgelig have lov til det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 24. februar 2006, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.57
